

REVISTA VĂNĂTORILOR



ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VANATORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI”:

STR. SF. IONICA, 6 / BUCURESTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: STR. SF. IONICĂ No. 6 — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Înalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și General I. GÂRLEȘTEANU

Secretar General :

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRI-GORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, M. DRĂCEA, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, IONEL POP, VASILE V. ȘTEFAN, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI, Ing. EMIL WITTING.

Censori :

S. BODNĂRESCU, G. A. GOLESCU, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânatoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

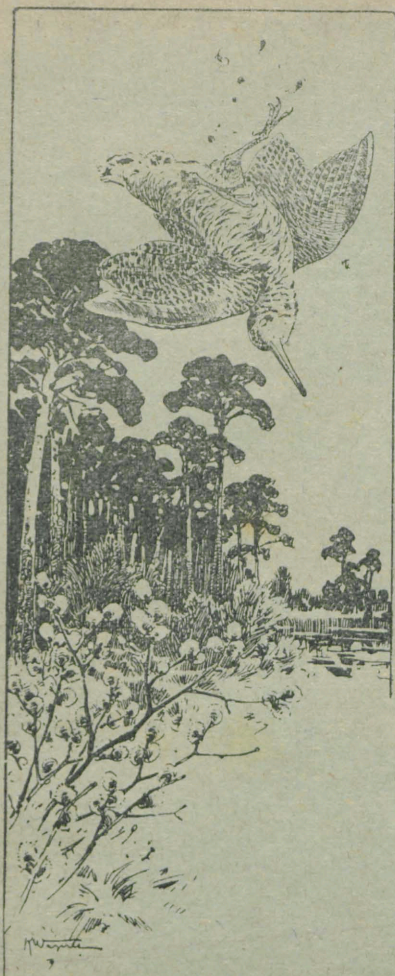
Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : În toate zilele de lucru dela 4—7

Sediul: STR. SF. IONICĂ No. 6 — BUCUREȘTI I.

— TELEFON 313/47 —



*Părerea
este
unanimă!
Cartușele*

„ 3 Stele ”

„ 2 Stele ”

„ 1 Stea ”

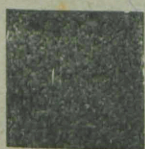
„ Dulpe ”

sunt de calitate neintrecută!

**FABRICA ROMANĂ
DE CARTUȘE DE VANĂTOARE, S. A.**

BUCUREȘTI

ȘOSEAUA ȘTEFAN CEL MARE No. 45



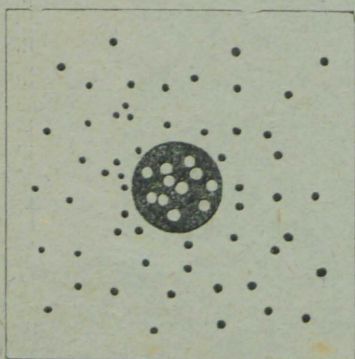
PROSPECTE ȘI PREȚ
CURRENT LA CERERE

FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE IOHANN SIGOTT

FERLACH — KÄRNTEN — AUSTRIA

Produce și vinde cele mai moderne arme de vânatoare
și anume:

ARME DE VANATOARE ELEGANTE CU DOUĂ ȚEVI DE ALICE CU ȘI FĂRA
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE
COCOASE
CU UN TIR SUPERIOR



CIBLA

Mărimea 63×63 cm., cu lovitură
trasă din foraj Sigott-Drall-
Rifle la 50 pași cu alice No. 6

Inventatorul și singurul îndreptățit la con-
struirea „forajului Sigott-Drall-Rifle“ cu e-
fect de tir neobișnuit de strâns și o penetrație
mare a alicelor (vezi cibla).

Construiește deasemenea arme mixte, arme
mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două
țevi de glonț (Express) și carabine cu repe-
țiție în toate calibrele chiar și pentru glonț-
ul de mare viteză 7×65 Brenneke și 8×60
Magnum. Gloanțele acestor cartușe au o
traectorie aproape dreaptă până la peste
300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra
vânatului. Armele pentru aceste cartușe se
pot utiliza în special pentru vânarea cerbi-
lor mari, pentru mistreți și urși.

Armele mele sunt sub raportul construcției
precise și solide precum și al calității tiru-
lui, foarte eftine și dau pentru orice armă



Glonț Sigott
pentru forajul Si-
gott-Drall-Rifle și
pentru țevi cu fo-
raj choke

o garanție pe cinci ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalii de aur.
Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști
stau la dispoziția tuturor.

Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt ar-
mele mele. Se trimite la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor
din România, Str. Sf. Ionică No. 6, unde se pot vedea și cumpăra.



de A. Todirașcu

NOUA LEGE DE VÂNĂTOARE SOVIETICĂ

Găsim în revista „Chasses“ organ al Consiliului Internațional de vânatoare, un articol intitulat ca mai sus, pe care-l reproducem în întregime.

La începuturile lui, regimul comunist privea vânătoria ca o trecere de vreme pentru burghezi. Reprezentanții calificați ai regimului, consimțeau cel mult să acorde o oarecare importanță vânătoria animalelor, ale căror blănuri puteau fi exportate pe piețele străine. În asemenea condițiuni, vânătoria a fost părăsită mult timp. Vechea legislație, moștenită dela regimul țarist, a căzut în desuetudine și nici o altă lege nu i-a luat locul.

Rezultatele acestei politici de indiferență trebuiesc considerate foarte grave. Este imposibil, actualmente să se evalueze chiar cu aproximație rezultatele funeste pentru vânatul Rusiei. Pe de-o parte vânătorii de profesie (mai multe milioane de ruși, anume în Siberia, în nordul Rusiei, în Turchestan, în Caucaz, trăesc exclusiv din vânatoare) pe care nu-i mai reținea nimic, au făcut ravagii sălbatice în lumea păsărilor, dar mai ales în rândurile vânatului cu păr. Pe de altă parte, din pricina zăpăcelii generale în care noul regim adusese țara, vânătoria, vânătoria animalelor răpitoare, puțin rentabilă din punct de vedere comercial, a diminuat simțitor. Ca exemplu, să indicăm că în regiunea Kostroma, unde elanul li-

teralmente mișuna acum 15 ani, acest animal nu mai există de loc. Din contră, lupii s'au înmulțit într-o proporție formidabilă, constituind un pericol obștesc.

În mijlocul acestei stări de lucruri, corpul inspectorilor silvici și al silvicultorilor bine organizați și formați din timpul vechiului regim, care, dela începutul secolului al XIX-lea, crease mai multe școli superioare, secundare și primare, pentru serviciul pădurilor, încercau să reziste mișcării de dezordine și distrugere anarhică. Se pare că le-a fost posibil să facă pe conducătorii noului regim să înțeleagă, necesitatea de a organiza serios vânătoria și protecția vânatului.

Puternic impresionați de cifrele produse de eminentul specialist rus, profesorul Solovieff, care prețuește suma care s'ar putea încasa din vânatoare în folosul Statului, la nu mai puțin de 180 de milioane de ruble pe an, conducătorii sovietici, au luat hotărârea să promulge o nouă lege asupra vânătoria. Cititorul va găsi mai departe un expozeu scurt al principiilor sale.

Acest cod cinegetic cuprinde 6 părți.

Prima parte stabilește diferitele regimuri la care sunt supuse teritoriile, atât în ce privește protecția vânatului, cât și în ce privește drepturile și atribuțiile autorităților și ale cetățenilor constituiți. Este

dicațiunea lui Dombrowski este evident eronată. În adevăr, la *St. parasiticus* rectricele mediane nu depășesc pe celelalte, nici odată, cu mai mult de 11 cm. Este chiar un caracter de identificare între aceste specii: la *St. parasiticus* rectricele mediane nu depășesc pe celelalte cu mai mult de 11 cm., pe când la *St. longicaudus* depășesc întotdeauna cu cel puțin 16 cm., ajungând la 20 cm. Dacă voi mai adăoga că *St. Longicaudus* este numit de unii autori (în special Dresser, de Saunders, Trouessart) *St. parasiticus*, o confuziune în transcrieri de date devine și mai explicabilă. Bine înțeles, poate fi în lucrarea lui Dombrowski și o simplă eroare tipografică, transformând nefericit un 10 în 20. Indicând toate acestea d-lui Pașcovski și supunându-i și aspectul cozilor de *St. Parasiticus* și *St. Longicaudus*, d-sa revine la prima sa impresie, când a fost izbit și a văzut fr. rte clar remarcabila lungime a rectricelor păsărilor observate. Alături 2 schițe cari vor indica lămurit că diferența, mai ales pentru un observator rutinat, între cele două aspecte de cozi este în adevăr izbitoare, și o confuzie este destul de puțin probabilă. Evident, identificarea lui *St. Longicaudus* pentru România rămâne dubioasă, însă observația ce am relatat își păstrează interesul întreg.

Corespondentul meu îmi mai comunică faptul că *Squatarola squatarola* (L) este o apariție comună la bălțile sărate între Bugaz și Budaki, observând această pasăre în multe exemplare, fie împușcate, fie în libertate (observații făcute între 20 Iulie și 1 Septembrie). Relevez comunicarea pentru că observațiunile mele sau cele ce cunosc din Vechiul Regat, Dobrogea și Sud-Vestul Basarabiei nu mă îndrituesc să consider această specie ca comună.

Semnalez înfine pentru cercetători, bogata colecție de păsări a unui pasionat vânător, d-l Alfred Buxell, mare proprietar în Șaba, lângă Cetatea Albă. Cred că această colecție cercetată de aproape va putea da la iveală unele exemplare interesante. Semnalez deocamdată un exemplar de *Erismatura leucocephala* și un exemplar de *Branta ruficollis*, împușcate în regiune. Pentru păsările din Basarabia, de avut în vedere la bibliografie și „Notizen über die Vögel Bessarabiens“ de Ostermann, în Bul. Soc. Nat. din Basarabia.

Ajung acum la interesanta chestiune a potârnicilor, căreia din fericire d. Dr. Călinescu i-a redat un nou impuls, binevenit. Mă voi limita pentru moment să comunic rezumatul observațiilor d-lui S. Pașcovski, rezervându-mi dreptul să revim asupra acestei chestiuni, cercetările mele fiind încă departe de încheiere. D. S. Pașcovski a urmărit chestiunea subspeciilor de potârnică în jurul Cetății Albe, examinând o serie de cca 50 exemplare și înclinând a crede că în jurul Cetății Albe forma *Perdix perdix robusta* este autohtonă. A găsit însă și exemplare cari crede că aparțin formei *Perdix perdix perdix*. Acestea din urmă au fost găsite însă numai iarna. D-sa îmi semnaleză și credința ce există printre vânătorii acelei regiuni, despre potârnică „migratoare“. Iată și o notiță rezumativă a măsurătorilor făcute (notez că d-l Pașcovski se bazează numai pe măsurători, fără notări în chestiuni de colorit). 1) *Potârnică „autohtonă“* la Cetatea Albă: a) exemplare adulte: L—330—343—mm. A—165 mm; b) exemplare tinere din Septembrie: L—324—330 mm. A—159—165 mm; c) prin Octombrie: ajung dimensiunile celor adulte. 2) *Potârnică „migratoare“*: a) 6 Ianuarie: adult: L—298 mm. A—n'a fost notată; b) 18 Decembrie: adult: L—311, A—159;

c) 18 Decemb. din acelaș stol ca b și d: juv.: L—311 A—152; d) juv.: L—305, A—159.

D-l S. Pașcovski îmi mai semnaleză observații de identificare pe câte un exemplar de *Numenius phaeopus* (L) la 18 Aprilie 1922, Cetatea Albă, un exemplar de *Burhinus oedicnemus* (L) împușcat de tatăl d-sale la 18 Septemb. 1898 în regiunea Cetatea Albă; două observații asupra lui *Podiceps ruficollis* (Pall), una la 18 Iulie 1928 în balta Nistrului, pădurea Talmaz, Tighina, alta în apropiere de Galați.

Mă opresc deocamdată aci. Dar terminând aceste note nu mă pot împiedica să arunc o privire înapoi și să constat progresul colaborării între vânători, cercetători sau simpli iubitori ai faunei țării noastre, realizat în paginile Revistei noastre. Mi-aduc aminte de „Apeul“ desperat ce publicam în 1927 în aceeaș Revistă, pentru o trezire de interes și o chemare de colaborare pe acest tărâm. Evident, oamenii erau tot cei de azi — atunci și acum. Dar fie că o parte nu știau unii de alții, fie că altă parte nu fusese lămurită asupra interesului ce prezintă — de pildă — chiar și comunicarea unui simplu inel găsit prins de piciorul unei păsări, comunicările erau pe atunci nule. Azi se constată un progres. „Revista Vânătorilor“ a avut meritul ca în paginile ei să se nască ideea unei colaborări a tuturor spre un scop de bine, și are azi meritul de a „strânge rându-rile“ între noi vânătorii și specialiștii consacrați de știință. Să mulțumim unor specialiști ca d-nii prof. E. Botezat, Dr. R. Călinescu, d-ra Silvia Spiess (de ce nu și d. Prof. Linția)? că ne fac cinstea să ne împărtășească din studiile d-lor și nu ne disprețuesc paginile Revistei noastre, ținând și îndemnând la contactul ce trebuie să existe, la colaborarea dătoare de roade, între cercetătorul specialist și noi vânătorii. La rândul nostru să ne străduim să le furnizăm materialul de care au nevoie, fiecare după puterile noastre, pietricele modeste la temelia cunoașterii țării unde trăim. E o îndeletnicire inteligentă, pozitivă și folositoare.



Foto Maior Sinu

O parte din participanți, la vânătoarea dela Vadul Anii Decembrie 1931, după masa de prânz, pe linia București-Constanța.

MICI AMINTIRI DESPRE UN VÂNĂTOR MARE

DIN CICLUL DE CONFERINȚE ORGANIZAT DE UNIUNE,
CONFERINȚA ȚINUTĂ LUNI 18 IANUARIE DE ANTON MOCSONYI

Ultima oară când am vorbit de aci, m'am adresat în special vânătorilor, cărora le-am arătat importanța economică cinegetică a țării noastre, dezideratele la care tindem și misiunea grea ce avem de îndeplinit pentru a ajunge la nivelul moral care se cere unui adevărat vânător. De data aceasta mă adresez tuturor aceluia care doresc să cunoască pe acel ce a fost primul și cel mai mare vânător al țării noastre, pe Regele Ferdinand, într'o lumină poate nouă pentru mulți, arătând dușoșia sufletească a marelui dispărut, dragostea Sa pentru natură și vietățile ce-o animează, precum șierudiția Sa în chestiuni științifice. Nu voi

bună-voință de Principe. Conversația avea un caracter cam protocolar și atmosfera nu era destul de însuflețită. Zeița Diana m-a ajutat însă și de data aceasta, aducându-mi aminte că principele Ferdinand este un vânător reputat, deci am adus conversația asupra frumoaselor partide de vânătoare ce ne rezervă toamna și iarna anului acesta.

Fața Principelui Ferdinand se luminează și se încinse o discuție din cele mai animate în care întâmnu mai încetau de a fi împărătașite. Am plecat dela această audiență cu impresia că m'am despărțit de un camarad de vânătoare.



Rezultatul unei vânătorii regale de cerbi, pe domeniul Gurghiu în anul 1926.

avea timp să povestesc decât câteva întâmplări care mi-au rămas adânc întipărite în minte și care vor desvălui latura sentimentală a regelui și inima bună a celui ce ne-a părăsit.

Amintirile mele datează din 1909, când am cunoscut pentru prima oară pe Principele Ferdinand, în următoarele împrejurări: Având o misiune importantă de îndeplinit pe lângă Regele Carol, am venit la Sinaia în toamna anului 1909. Profitând de această ocazie, am ținut de datoria mea să cer o audiență și Principelui moștenitor Ferdinand, care mi-a fost acordată cu două zile mai târziu. Parcă văd și astăzi falnicii copaci din parcul palatului Cotroceni, cu frunzele îngălbenite de toamnă, pe care plânile trăite și speranța în cuceriri noi de trofee vântul aspru le desprindea, presărându-le pe aleia ce mă conducea la palat. Am fost primit cu multă

Au trecut mulți ani și grei și buni, în decursul cărora n'am mai avut ocaziunea să mai întâlnesc pe augustul vânător. L'am revăzut târziu, după războiul mondial, de data aceasta ca Rege al tuturor românilor, eu fiind deputat în primul parlament al României Mari.

De data aceasta cunoștința reînnoită urma să fie atât de trainică, încât de atunci mi-a fost dat să nu mă mai despart de marele Rege până la sfârșitul vieții Sale.

În adevăr, pe când eram ministru în cabinetul Averescu, am fost invitat de Rege la o vânătoare de capre negre, la Bahna Rusului-Muscel, terenul pe care M. S., își petrecea cu predilecție zilele libere. Acolo uita câtă-va vreme că era Rege, arătând tuturor celor ce aveau norocul să-l însoțească, comoara sufletească a unui adevărat vânător. La această vâ-

nătoare, care a durat 4 zile în frumoșii munți ai Mușcelului, Regele nu se putea despărți de codrii seculari și isvoarele cristaline ce spumegau printre

manifesta decât mulțumirea că-și va întâlni vânatul. Ani dearându-l, vizitam, cutreerând frumoasele terenuri regale dela Gurghiu și Retezatul, unde Re-



*După o vânătoare de cocoși de munte în anul 1925.
M. S. Regele Ferdinand, E. S. Anton Mocsonyi marele maestru al vânătorilor regale și D-l Col. A. Spiess
directorul vânătorilor regale, la Gurghiu.*

stâncile sălbatice, decât atunci când oboseala îi îndrepta pașii spre casa de vânătoare. Nu s'a vânat absolut nimic în decursul acestor patru zile și ceace este caracteristic, Regele nu și-a manifestat nici o clipă nemulțumirea. El nu pleca la vânătoare pentru a împușca vânat, deoarece vânătoarea îi da satisfacții mult mai mari. Sufletul Său, își primea hrana din frumusețile naturii, iar vânătoarea era aproape numai un pretext, care-i îngăduia să petreacă zile frumoase în sânul naturii. Atunci, când am văzut pe Regele nostru atât de satisfăcut, mi-a venit în minte figura atât de contrastantă a Archiducelui Franz-Ferdinand al Austriei, pe care l-am cunoscut și a cărui indignare legendară este cunoscută, atunci când nu-i venea nici un vânat pentru a trage. Cât de mare și de evidentă era deosebirea între archiduce și marele nostru Rege! Nici un moment Regele Ferdinand nu și-a pierdut buna dispoziție, nici o clipă n'a lăsat să se întrevadă vre-o umbră de supărare. Era entuziasmat de fiecare priveliște frumoasă, privea cu dragoste la fiecare arbore falnic din pădure, iar după fiecare zi obositoare pe care o petrecea prin codrii și pe munți, masa de seară ne aduna pe toți în conacul de vânătoare, unde era o continuă atmosferă de voce bună și cordialitate.

Am părăsit cabinetul Averescu pentru a fi numit Mare Maestru al Vânătorilor Regale. Din acest moment, încep cele mai frumoase clipe pe care le-am petrecut alături de defunctul Rege. Aș putea zice că nu l'am văzut decât puțin de voce bună, pentru că ori de câte ori plecam cu Suveranul la vânătoare, nu

gele cucerea în timpul boncănitului de fiecare toamnă, trofee capitale de cerb. Pe domeniul Retezatul, la peste 2000 de metri altitudine, Regele vâna țapul de capră neagră, pustnicul creștelor pleșuve ale Carpaților. Cocoșul de munte, falnicul trubadur al codrilor noștri de brad, era deasemenea vânatul de predilecție al Regelui.

Cerbeul, capra neagră și cocoșul de munte, trei specii de vânat ce nu pot fi cucerite decât de un vânător încercat, mulțumeau pe Suveran, iar ursul cu care Regele se întâlnea pe terenurile Sale aproape în fiecare an, cădea întotdeauna sub glonte foarte bine țintit al îndemânatecului vânător. O întâmplare de care-mi amintesc, pe domeniul Gurghiu, la o vânătoare cu hăitași ce n'a durat decât 45 de minute și în care au fost vânați mai mulți urși și 2 porci mistreți, Regele a împușcat doi urși capitali în următoarele împrejurări: Către sfârșitul bătăii, din desișul în fața căruia se găsea stand-ul Regelui, apar doi urși, drept în fața M. S. Din locul unde eram așezat, am putut observa cu deamănuntul scena care s'a desfășurat cu iuțea gândului. Primul urs care apare din desiș este culcat de glonte Suveranului, se scoală totuș, cu un efort mare, când al doilea foc îl răpune definitiv. Abia a avut timp Suveranul să-și încarce arma, când o ursoaică mare se îndreaptă în galop direct spre Rege, care o ucide cu un glonte bine țintit abia la doi pași, în tot acest interval, sângele rece n'a părăsit nici o clipă pe augustul vânător.

Este cazul să relevez aci, extraordinara dexteritate pe care Regele o avea la tirul cu arme ghin-

tuite. Niciodată nu-și scăpa ținta, niciodată nu rănea vânatul; era sigur că atunci când glonțul pornea din țeava armei Regale, vânatul cădea în foc și nu era sortit să moară departe, în chinurile provocate de o rană ce nu-l ucidea imediat.

Mi-aduc aminte că la o vânătoare de cocoși de munte, Regele a împrăștiat cu glonț, pe rând, 11, piese, fără a scăpa vreunul. Vânătorii știu prea bine cât este de greu atunci când ziua se îngână cu noaptea, să ochești cocoșul de munte, ascuns în cetina deasă de brad, unde 'și cântă melodia de dragoste.

Regele se mulțumea la vânătoare, cu cel mai redus confort. Odată la altă vânătoare de cocoși de munte pe masivul Gurghiu, am poposit aproape de locul unde se desfășura cântecul lor.

Nefiind nici o casă de adăpost în apropiere, brigadierii de vânătoare au construit o colibă din crângi de brad, iar în interior două culcușuri de cetină frumos amenajate, iar între ele au aprins un foc menit să îndulcească puțin temperatura din timpul nopții. Regele și cu mine, obosiți de urcușul din timpul zilei, am adormit curând. În cursul nopții eu fiind preocupat de bunul mers al vânătoarei, am vorbit tare din somn, luând dispozițiuni pentru a doua zi. Mă trezesc deodată în hohotele de râs ale Suveranului, care nu era deloc supărat că-l trezisem din somn cu vorbitul meu, și care-mi spuse râzând mereu: „Ai fi bun să dormi cu Ionel Brătianu în aceiaș cameră; el sforăe, d-ta vorbești în somn“.

O altă întâmplare de pe muntele Retezatul, care dovedește dragostea nețărmurită a regretatului Rege pentru animale, o voi povesti pe scurt în cele ce

Dela o stână din apropiere, un câine ciobănesc infometat, dădea târcoale proviziilor noastre. Unul din însoțitorii noștri, care avea în pază bagajele, a dat câinelui o lovitură de picior spre a-l goni. Câinele lovit, a urlat de durere, iar Regele auzindu-l a fost atât de impresionat, încât a eșit extrem de agitat din cort, admonestând cu glasul ridicat pe vânătorul vinovat, somându-l să nu mai repete niciodată această neomenie. A chemat apoi, cu inflecțiuni de duioșie în glas, câinele, l'a mângâiat și i-a dat de mâncare.

Față de cei ce-l înconjurau, Regele era foarte bun și blândetea Sa era dusă la extrem, în special în cazul bătrânului său vânător Neumann. Acesta era un om în vârstă de 78 de ani, atașat și devotat, își impunea însă voința față de Rege care îi tolera cu bonomia Sa caracteristică, aceste excese de devotament. Nu voi povesti întâmplări hazlii, când era vorba de mici accesorii ale toaletei Regale, când Neumann pretindea ca Regele să îmbrace cutare sau cutare cravată, și când de obicei tot voința bătrânului vânător triumfa. Chiar în chestiuni mai importante, avea ultimul cuvânt, ca spre exemplu, când situațiunea cerea ca Regele să ridice o coastă imposibil de urcat pentru bătrânul Neumann, acesta pretindea cu orice preț să-l însoțească, de grija de a fi întotdeauna lângă Suveran, — spunea el, — atunci Regele, pentru a-i complăce, era nevoit să-i pună la dispoziție un cal sau alt mijloc de transport, împrejurare ce era legată de pierdere de timp și complicațiuni.

Regele nu era vânător de recorduri cantitative:



M. S. Regele Ferdinand la masă, înconjurat de suită în anul 1924 la Gurghiu.

urmează: Eram la vânătoare de capre negre, sus pe plai de munte, unde întinsesem corturile pentru a poposi.

puteau să treacă zeci de cerbi prin fața Lui... până ce nu trecea însă acela al cărui torfee îl mulțumeau, nu punea arma la ochi.

Regele era un adevărat „Waidman“, cuvântul acesta nu se poate traduce în nici o limbă, reprezintă însă noțiunea care caracterizează pe vânătorul corect, cu suflet mare, pe vânătorul de elită. Calitatea aceasta a marelui rege, explică faptul că în colecția de trofee regale, nu putem admira decât coarne de cerbi de primul ordin, care întrunesc toate calitățile de record.

Ilustrul nostru dispărut, nu era numai un pasionat vânător, sau mai bine zis un Waidman; sufletul său era accesibil și pentru frumusețile mărețe ale naturii, pentru care nu avea decât vorbe de admirație. Regele mai era și un laborios cercetător, care, când străbătea potecile ce șerpuiău prin inima codrilor noștrii, el se oprea la fiecare plantă ce I se părea demnă de cercetat și o studia cu deamănuntul, iar celor din jurul Său, le da explicațiuni ample, numind fiecare plantă, fiecare floare, cu termenul ei științific latinesc, astfel că noi asistăm la un adevărat curs de botanică. Dar nu numai noi, care nu eram specialiști în materie, rămâneam surprinși de erudiția și bogăția cunoștințelor pe care le stăpânea Suveranul, dar chiar aceia ce se ocupau în mod obișnuit cu studiul plantelor, rămăneau rușinați când constatau că nu sunt încă la nivelul cunoștințelor Lui. În povestirea ce urmează voi arăta un moment din viața Regelui, ce mi-a rămas neuitat.

Auzind că d. de Ocikay avea un parc cu plante exotice lângă Simeria, Regele Ferdinand și-a manifestat dorința să-l viziteze. Printre curiozitățile din

acel parc, mi-amintesc de o magnolie gigantică pentru țara noastră, având dimensiunile unui arbore. Sosind într-o zi acolo, Suveranul s'a lăsat condus de d. de Ocikay, care îi da tot felul de explicațiuni. Pe nesimțite însă, rolurile s'au inversat, iar după puțină vreme Regele vorbea și explica d-lui Ocikay despre toate plantele din parc, iar proprietarul, specialistul, asculta cu evlavie, rușinat de micile sale cunoștințe față de acela care putea să-i fie fără discuție profesor.

Cu încetarea din viață a Regelui Ferdinand, vânătorii din România Mare au pierdut pe primul lor camarad, un protector puternic, care va lăsa deapăruri întipărită în sufletele noastre o amintire duioasă, iar figura Lui de vânător corect, ne va servi drept plidă în toate manifestările noastre cinegetice.

Nu trebuie să disperăm însă nici o clipă, marele nostru protector n'a murit! Sufletul Său mare ne-a rămas în persoana M. S. Regelui Carol al II-lea. Vânătorul nu se face, el se naște, iar în Regele nostru, pe care am deasemenea cinstea să-L servesc în aceeași calitate, rețrăesc marile calități de vânător de elită ale tatălui Său.

M. S. Regele Carol este mângăerea, tot El este și speranța noastră. Cei 40.000 de vânători pot fi siguri că au în fruntea țării un camarad de-ai lor, un vânător de elită, care iubește și ocrotește vânatul și va ști să sprijinească întotdeauna idealul, patrimoniul nostru, spre propășirea țării.

O VÂNĂTOARE DE LUPI

de Dr. A RETI

Preș. soc. de vânătoare Mărghita și jur

La 17 Noembrie 1931 Societatea de vânătoare Mărghita și jur a primit invitația d-lui Joseph M. Pincas, proprietar mare din Balc, de a participa la o vânătoare organizată de brigadierul său silvic în parcul de vânătoare al domeniului Balc, anume pentru exterminarea unui lup, care coborând munții Rezului s'a introdus prin sârma, care ocolește parcul și face adevărate ravagii printre vânatul nobil. Invitația a fost urmată de toți membrii societății și în ziua indicată, un convoiu de trăsură încărcate de vânători se îndrepta către parc, care ne-a oferit o panoramă de neuitat. Pădurea, din care un teritoriu vast de 2000 jugăre cat. este ocolit cu sârmă, constituind parcul, este situată pe poalele Rezului și cuprinde în sine atât pădure seculară, cât și mai tânără, precum și bercuri și desisuri inaccesibile. Prin văi, râuri cristaline, cari trecând prin poenile de pădure sclipeșc în razele soarelui, oferă apă potabilă muflonilor, cerbilor, cerbilor lopătari, căprioarelor și mistreților, cari la aparițiunea noastră ni se înfățișează fiecare în felul lor: cerbii și cerbii lopătari într-o ținută majestoasă privindu-ne cu nedumerire, că am călcat granița domeniului lor, unde liniștea dominantă este întreruptă numai de mugetul lor, căprioarii și muflonii dispar cu o rapiditate, care le este singura armă dată de o natură puțin darnică. din desisuri auzim o bufnitură de mistreți urmată de zornăitul frunzelor. Sosim pe o poiană frumoasă, unde ne așteaptă brigadierul silvic Szandtner și se organizează prima goană. Vastul teritoriu este împărțit în cinci goane, determinate de liniile mari somiere, cari împart în raioane întreagă pădure. Peste tot drumuri bine întretinute și poduri solid construite. În mers spre locul de așteptat am făcut cu toții cu curiozitate, constatarea

existenței lupului în pădure, văzând urmele proaspete ale lui, cari se țineau cu asiduitate după urmele unui lopatar luat de dânsul în goană. Farmecul, de care eram cuprinși se prefăcea, la văzul acestor urme într-o ură față de bestie și am uitat cu toții de bătaia care va arunca sorții pe fericitul ales de soartă de a putea salva teritoriul prin o împușcătură de uzupator nepoftit.

În prima goană maestrul de vânătoare al societății noastre Ion Gherlan a putut observa lupul, care a ocolit linia vânătorilor. În goana a doua a fost văzut iarăși în continuarea liniei vânătorilor. În fine a rămas neîmpușcat, iar noi am rămas mai bogați cu o experiență, că lupul este mai precaut, chiar decât vulpea și că împușcarea lui reclamă o răbdare mai presus ca cea manifestată de obicei de noi, vânători de iepuri, vulpi... și în zile mari de țapi și mistreți.

De fapt atențiunea noastră sub durată goanei era atrasă de aparițiunea cerbilor, cerbilor lopatari, muflonilor, admirarea căroră ne făcea să uităm, că suntem prezenți numai de dragul lupului, care afară de cele două cazuri semnalate, numai prin urmele lui demonstra prezența sa în teritoriu.

Lupul a fost împușcat cu o altă ocazie după prima zăpadă, când a putut fi determinată cu ușurință ținătoria sa de predilecție.

N. R. — Relevăm grija pe care o pune D-l I. Pincas, pentru a menține la înălțimea la care și-a ridicat vânatul pe domeniul Balc. Vânătoarea descrisă mai sus este cea mai elocventă dovadă că D-l I. Pincas (primul colonizator de mufloni în România) face parte din categoria vânătorilor de elită, care este legat din tot sufletul de vânatul pe care-l ocrotește cu dragoste. Cât am fi de mulțumiți, noi vânătorii care luptăm din răspuțeri pentru idealul nostru, dacă exemplul D-lui Pincas ar fi imitat cât mai des.

VÂNĂTOAREA REGALĂ DE LA GHIMPAȚI

Pe ziua de 7 Ianuarie crt., a avut loc o vânatoare regală în pădurea Ghimpați din județul Vlașca, unde de câți-va ani și-a întemeiat o fazanerie d. D. I. Niculescu, prim ajutor de primar al Capitalei, membru în consiliul permanent al vânătoarei și în consiliul de administrație al Uniunii. Au luat parte, în afară de M. S. Regele și Marele Voevod Mihai, domnii : General Ilasievici, mareșalul Curții Regale ; General Baliff, administratorul Domeniilor Coroanei ; General Samsonovici, șeful Marelui Stat Major ; Antoniu Mocsonyi, mare maestru al vânătorilor regale și președinte al Uniunii ; General Gârleșteanu, vice-președintele Senatului și al „Uniunii“ ; General Manu, comandantul Corpului II Armată ; General Partenie, secretar general al Ministerului Armatei ; Georges A. Plagino, N. Săulescu, C. G. Alexianu și amfitrionul, d. D. I. Niculescu. M. S. Regele era însoțit de d. aghiotant regal, col. Grigorescu și dr. Bianu, directorul general al Siguranței Statului.

Încă de pe la orele 9 dimineața, au început să se sească din București automobilele cu oaspeți. La ora 9 jumătate, uralele sătenilor, adunați la cotitura șoselei spre Ghimpați, vesteau sosirea Suveranului. În sunetele fanfarei din cornuri de vânatoare a personalului fazaneric, M. S. Regele descinde cu Marele Voevod Mihai din mașina cu două locuri pe care o conducea singur, în fața peronului vilei din pădure, întâmpinat de gazdă și invitații vânătoarei. O gustare copioasă, în vederea lungilor ore de vânatoare,

adună pe toți oaspeții împrejurul mesei din sala mare, cu trofee și tablouri vânătorești.

Dar ora înaintează și cele două coloane de hătiiși sunt deja la posturile lor. Vremea e splendidă. Deși a căzut în ultimele zile zăpadă multă, liniile din pădure sunt din timp curățate cu plugul de zăpadă, astfel că oaspeții, în cap cu Majestatea Sa și Marele Voevod pot ușor merge pe jos până la prima goană, care începe chiar de lângă vilă.

Se trag la sorț cartoanele tipărite cu numele posturilor și ordinea bătilor, după aceea fiecare își ia în primire țitoarea curățită de zăpadă și marcată cu tăblițe, purtând numărul respectiv, locul Regelui fiind marcat cu cifra regal.

Majestatea Sa trage cu o pereche splendidă de Purdey. Marele Voevod Mihai stă cuminte în spațele augustului Său părinte, nemișcat și atent la mersul goanei. Din când în când îl înlocuiește pe preparatorul Bleich, care face oficiu de armaș pe lângă Majestatea Sa, întinzându-I arma proaspăt încărcată în locul celei trase. O vădită pasiune pentru acest nobil sport al vânătoarei, animă pe tânărul vlăstar al Familiei noastre Regale.

Nimic nu-l scapă, totul îl interesează, pe toți oaspeții îi interpelează asupra armelor și calibrelor ce poartă, pentru ce trag așa și nu așa, de ce se împușcă numai cocoșii și nu fâzânițele, pentru ce se încheie vânătoarea la 15 Ianuarie, etc. etc.

Urmașii noștri vânători pot fi fericiți : un admirabil vânător și ocrotitor al vânătoarei le crește



Foto Berman

Marele Voevod, M. S. Regele, D-l D. I. Niculescu, D-nii Generali Partenie și Ilasievici, îndreptându-se spre o nouă parcelă de bătut, pe terenul dela Ghimpați-Vlașca.



Foto Berman

Dela stânga la dreapta: Marele Voevod Mihai, M. S. Regele, D-l George Plăgino, D-l C. G. Alexianu, D-l G-ral Manu, D-l A. Mocsonyi și G-ral Partenie, examinând lupul vânat de D-l G-ral Manu, pe terenul D-lui D. I. Niculescu de la Ghimpați.

în persoana Marelui Voevod Mihai! Ziua bună se cunoaște de dimineață...

Dar iată că maistrul fazanier, un neamț chipeș și impunător în uniforma lui, care conduce din înălțimea calului cu care aleargă dintr'un cap la altul al liniilor, vânătoarea, cântă din goarnă semnalul de începere. Din capul celălalt îi răspunde acelaș referen al ajutorului său, care conduce prima coloană de hăitași și imediat se și pun în mișcare țacănitorile de lemn.

Prima bătaie ridică o puzderie de fazani, aproape numai cocoși. E o feerie de culori vii pe cerul acum scaldat în soare. Din nefericire vânătorii par a fi oarecum luați prin surprindere și scapă mulți. O vor regreta, căci în celelalte bătaii nu se vor mai întâlni cu așa berechet.

Alt semnal al goanelor cheamă săniile și în trap repede, alunecăm spre alte goane, toate duble, ca să cruțăm timpul. Acum vine rândul iepurilor. Unul după altul, în sărituri de nălucă, ca și cum n'ar fi zăpada până la genunchi, trec bieții urechiați liniile vânătorilor. Din depărtare se aude sborul metalic și cotcodacul protestător al câte unui fazan ce se ridică. Din toate părțile păcănesc focurile ca din rânduri de mitraliere.

Victimele se aliniază mereu. O echipă îi strânge după fiecare bătaie și-i adună în „tablou”, frumos așezați la rând, la capătul liniilor. De cealaltă parte să și zărește sania de vânat, care vine să-i ridice. Dar mai înainte nu scapă de obiectivele fotografiilor și operatorilor de cinematograf care țin să-și facă datoria.

O variație agreabilă și interesantă în „tabloul” general al zilei acesteia de vânătoare, l'a format un lup ucis de d. General Manu. De notat e faptul că dihania eșise în linie în fața d-lui Mocsonyi, care i-a aplicat ambele focuri cu 3 mm., după care lupul s'a rostogolit văitându-se amar, astfel că d. Mocsonyi îl considera achitat. Însă lupul nu era lovit decât în trenul dinapoi și s'a sculat. Vroind să străbată prin altă parte linia vânătorilor, a dat peste d. Alexianu, s'a întors înapoi și a eșit între M. S. Regele și d. General Manu, care l'a doborât la zece pași cu un foc. La sfârșitul bătaiei toți fac roată împrejurul fiarei, o lupoaică zdravănă, comentând peripețiile, iar obiectivele reporterilor își fac din nou datoria.

Și vânătoarea continuă.

Bătaile urmează regulat, fără pauză, căci timpul e scurt în vreme de iarnă și programul vast. Din nefericire, terenul e foarte anevoios, zăpadă extrem de multă, atât pe jos, cât și pe tufele dese ale pădurei, astfel că gonacii răzbesc cu anevoie și ies afară literalmente învestmântați în alb.

Din această cauză nici nu s'au putut face toate goanele prevăzute până seara. Pe la orele 4 jumătate, soarele retrăgându-și razele binefăcătoare, o umezeală rece s'a așternut peste pădure. Marelui Voevod a început să i se facă frig și a fost condus la vilă de d. aghiotant regal, col. Grigorescu, unde i s'a servit o țuică caldă și sandviciuri reconfortante. În curând au urmat și ceilalți oaspeți, astfel că la 5 toți se aflau adunați la vila fazaneriei. S'a servit un dîneu succulent, stropit cu vinuri fine, la o masă frumos împodobită vânătoarește, într'o atmosferă de cordia-

litate cum n'o poate crea decât vânătoarea. Pentru a satisface eventuala curiozitate a gastronomilor, voi menționa că s'a servit un menu aproape în întregime național, cu sarmale și mămăliguță, etc.

Nu e de mirare deci, că se făcuse deja ora 7 jum. și nimeni nu băgase de seamă, până când d. Mareșal Ilasievici, speriat de ora înaintată și știind că la ora 8 trenul regal aștepta în halta Cotroceni, se ridică și atrase respectuos atenția M. S. Regelui. Cu un vădit regret Majestatea Sa ridică ședința. Intre timp, afară, personalul fazaneriei preparase „tabloul” zilei. Fanfara goarnelor de vânătoare începu să cânte „prezentarea tabloului” și toți invitații ieșiră pe terasă. Un spectacol feeric se desfășură înaintea ochilor: rânduiți în perfectă simetrie și pe categorii, în fața scării de intrare, se așteana tot vânatul zilei, mai întâi iepurii, apoi fazani, iar pe capul careului lupul. La dreapta și la stânga, în cele patru unghiuri câte un brigadier de vânătoare, cu o făclie de foc bengal în mână, una verde, alta roșie, alternând, stătea în poziție de salut, ca o stană de piatră. Iar în capul careului, — după o veche datină vânătoarească, — maistrul fazanier cu ajutorul său, cântau aria „ta-

bloului” din goarnea lor de vânătoare, sistem „Fürst Pless”. Trebuie să spunem că oaspeții au rămas foarte impresionați de acest măreț spectacol, în mijlocul nopții, iar Marele Voevod nu se mai sătura privind și a rămas desiluzionat când a constatat că iluminarea a trebuit să se sfârșească, cum se sfârșește totul pe lume.

La iuțeală personalul mai împachetează câte-va bucăți de vânat în coșulețe din vreme pregătite pentru fiecare oaspe, și la un semn, mașinile trag la peron.

Suveranul împarte fiecărui invitat câte o cordială strângere de mână, mulțumește călduros amfitrionului pentru reușita vânătoarei, promițând să revie la toamnă, și se urcă apoi împreună cu Marele Voevod în mașină, urmat de suita Sa. Ceilalți invitați mai zăbovesc câteva clipe la un pahar de vin sau o cafea, pentru a mai trece odată prin minte impresiile zilei, apoi una câte una, mașinile părăsesc ospitaliera casă, afundându-se în noapte.

A fost o vânătoare frumoasă, o adevărată vânătoare regală.

Rp.



Foto Plagino

Pe terenul de vânătoare al D-lui D. I. Niculescu, la Ghimpați, Marele Voevod privește cu interes arma D-lui Dr. C. G. Alexianu, în prezența M. S. Regelui.

COADA CĂINELUI DE VÂNĂTOARE

de ÖTVÖS BALÁZS
Casa Verde-Timișoara

Primii zilele acestea doi căței de rassa spaniel, a căror coadă încă nu era tăiată. Văzând pe la mai mulți vânători, câini cu coada incorect tăiată, sau netăiată la astfel de rasse, la cari de obicei trebuie tăiate, cred că nu e de prisos să revin la această temă, despre care am mai scris în această revistă cu vre-o 4—5 ani în urmă.

Coadă câinelui nu este o podoabă de prisos, de care se poate lipsi ori-și-care fel de rassă. Coadă (prelungirea osului vertebral) este foarte necesară la anumite rasse, cari trebuie să fugă cu viteză mare, să se întoarcă repede, brusc, în stânga sau în dreapta, cum sunt câinii cari mână vânatul (copoi) cari trebuie chiar să prindă din fugă vânatul (ogari) mai ales dacă acești câini (copoii) mână vânat pe teren ondulat, cari trebuie să scoboare pe coaste repezi, având nevoie de un fel de sprijin, cu care să-și păstreze echilibrul; coada e necesară la prepelicarii engleji, cari caută repede, cu o iuteală mai mare ca a copoiului, cari în clipa când simt vânatul, se opresc brusc, ca trăsniți, siliți de multe ori să-și îndoie corpul — adică să se oprească din fugă cu corpul indoit — par'că li s'ar fi rupt șira spinărei. La acești câini coada le este de mare ajutor, fiindcă cu coada își mențin echilibrul, de ea se sprijinesc, când se opresc brusc.

Tot pentru păstrarea echilibrului servește coada și basetului, care nu este tocmai bine sprijinit pe picioarele-i scurte, cari cândva erau și strâmbe.

Coadă mai este și termometrul temperamentului, ba chiar un oscilator foarte sensibil, prin care câinele își manifestează starea lui sufletească: bucurie, tristețe: stare sănătoasă sau maladie, curaj sau frică, etc.

Sunt însă câini de vânătoare, a căror chemare este să caute vânatul în locuri acoperite de desime, de spini, de porumb, (Spanielii și prepelicarii germani, primii numiți deadreptul: câini stârnitori).

Fiindcă toți câini de vânătoare sunt temperametați și mai ales, că șira spinărei transmite coadei toate mișcările, câinele dă mereu din coadă, bătând cu ea la fiecare pas în dreapta și în stânga, unele rasse își iau chiar avânt cu coada, învărtind-o roată) deci când caută în desime, în porumb, ar lovi cu coada mereu în tufe, în porumb, în spini, prin urmărire: 1) Produc zgomot de prisos, vânatul seridică înainte de a se putea trage în el; 2) Câinele își rănește coada până la sânge, chiar și acel cu părul lung.

La acești câini, coada trebuie tăiată. Rar vedem însă câini, să aibă coada corect tăiată. De obicei se taie prea scurt, dar și prea lung. Măsura normală este ju-

mătatea dela rădăcina coadei, până la coatele picioarelor posterioare. Aceasta pentru ca, să aibă câinele ceva din coadă, pentru menținerea echilibrului, să nu dea cu tot dosul sucindu-și șira spinărei, când își manifestează de exemplu bucuria și ca părțile genitale să fie acoperite.

Intrebare importantă este, când să tăem coada câinelui?

Cel mai bine este să o tăem în prima zi, când se naște cățelul. Tăem cu foarfecele o treime din coadă, fără a avea nevoie la această vârstă de medicamente pentru oprirea sângelui. Cățelușul abia simte durere, nici nu țipă, mama îi linge rana, sângele deja s'a oprit, până tăem coada la cățelușul următor.

La câini mai mari operația e mai complicată. Legăm cu o sfoară groasă ceva mai sus de punciu, unde vrem să tăem, ca să oprim cât se poate circulația sângelui. O așezăm pe un lemn gros, punem tăișul unui cuțit ascuțit între două vertebre și lovim cu un ciocan pe muchia cuțitului atât de tare, ca dintr'o singură lovitură să retezăm coada. (Câinele trebuie ținut solid de un ajutor). Punem pe rană o bucată de vată imbibată cu tinctură de iod sau clorură de fer, și tăind sfoara cu care am legat coada mai sus de rană, punem o legătură de cârpă albă, ca vata să nu cadă. La căței mai mici putem ridica legătura chiar a doua zi. (E bine să facem această operație seara, ca noaptea câinele să sîea liniștit, să nu miște, căci mișcarea iutește circulația sângelui și sângele se oprește mai greu). Nu e bine să strângem prea tare legătura cu sfoara, care o aplicăm ca să ție cârpa, căci coada să umfle, amortește. Când a doua zi desfăcând legătura vedem că nu mai curge sânge, putem înălțura legătura. Dacă însă câinele își linge rana și acea lasă sânge, punem din nou legătura, punând de astă-dată pe vată o oarecare alifie care usucă rana. (De exemplu alifie de zink).

La câini adulți, înainte de ale reteza coada, tragem nițel pielea coadei spre rădăcină, ca astfel osul coadei rămânând ceva mai scurt ca pielea, aceasta se întinde spre rană, o acopere mai iute, rana se vindecă mai ușor.

Coadă se taie la prepelicarii germani de ori-ce varietate în afară de cei cu părul lung; se taie la spanieli și Wachtelhund (câini stârnitori); la foxterieri, la câinii de poliție Dobermann, Rottweler și Boxeri. Nu se taie la prepelicarii engleji; la prepelicarii maghiari, la baset, la copoi; la câinele lup (ciobănesc german) și la multe rasse de lux.

VÂNATUL ȘI INTEMPERIILE

de ÖTVÖS BALÁZS
Casa Verde-Timișoara

Intre condițiunile de traiu ale vânatului primul rol îl are clima. În noțiunea „climă“ se cuprinde nu numai iarna grea, vara foarte călduroasă, ci înțelegem și vremea adică, dacă primăvara e normală, începe la timp cu temperatura normală, aduce oaregeruri întârziate, ploi torențiale cu grindină; sau vara nu este extrem de caldă și secetoasă, sau toamna nu se prezintă prea devreme cu ploi reci, care durează zile și nopți întregi; și dacă iarna aduce puțină sau mai multă zăpadă ca de obicei.

În întregul Banat se plâng vânătorii, că în acest an este foarte puțin vânat, mult mai puțin ca altă dată.

Cauza e ușor de înțeles. Clima cu totul extraordi-

nară din acest an este pricina că vânatul în loc să se fi înmulțit, s'a diminuat. Iată cum a decurs acest an:

Iarna a fost cam dulce, cu puțină zăpadă, deci prielnică mai ales pentru acele terenuri, unde vânatul nu se hrănește la nevoie din mână. Semănăturile, fânețele care abia câteva zile au fost acoperite de zăpadă, au asigurat hrana vânatului, care a dus-o bine cu iarna. În Martie a stat zăpada mai mult de o săptămână și pe când toată iarna n'a scăzut temperatura mai jos decât 9 grade sub zero, pe la sfârșitul acestei luni am avut ger de 13 grade.

Prin urmărire, epurații născuți până la acest



(La articolul vânătoarea regală dela Ghimpați).

Foto Berman

Dela stânga la dreapta D-l C. G. Alexianu, D-l Georges Plagino, Marele Voevod Mihai căruia D-l N. Săulescu îi explică funcționarea aparatului.

timp — prima generație a căror epuroaice mai fată și ele toamna câțiva epurași — au pierit de ger, de zăpadă, rămânând în viață numai câțiva, cari au fost adăpostiți la locuri scutite de crivăț, de zăpadă, de ger.

Aprilie a intrat ca o adevărată primăvară, cu puține ploi, cu timp frumos, cald. Vânatul își revenea în fire, epuroaicele fătau, făzănițele au început ouatul. Dar au urmat nopți cu brumă, cu ger și la 17 ale acestei luni termometrul arăta peste noapte 7 grade sub zero. S'a prăpădit majoritatea epurașilor a două generații; ouăle făzănițelor, — cari nu stăteau încă pe cuib, nu cloceau — au înghețat. Asemenea ouăle potârnicilor.

Se știe, că dacă primul cuib al vânatului zburător se prăpădește, femeile fac un al doilea cuib, însă cu mult mai puține ouă. Că aceasta e fapt, iată dovada, că vedem multe făzănițe cu 5—6 pui, în loc de 12—16; potârnicichi cu mai puțini pui ca altădată.

Nici al doilea cuib n'a avut noroc cu vremea. Pe timpul clocitului dăduse căldură extraordinară, începând la 4 Maiu cu 25,5 grade căldură, care n'a scăzut toată vara, ba s'a urcat la 35 grade. Ploi abia am avut. 3—4 ploi meschine, care abia au udat pământul, ca în a doua zi să piară, evaporând de căldura extraordinară și ultima picătură de umezeală. Ori, cum e știut, ouăle vânatului zburător au absolută nevoie de umezeala solului, care prefăcându-se în cuib în aburi, pătrund ouăle, dându-le căldura umedă necesară. Dacă solul n'are umezeală (acasă stropim noi ouăle cu apă caldă) o înlocuște

roua. Femelele se scoboară din cuib dimineața de vreme în căutarea hranei, și umblând prin iarba udă de rouă, li se udă penele de pe abdomen, duc deci ele umezeală pe ouă. Dar și roua a fost foarte rară, prin urmare din multe ouă n'au ieșit pui. Am găsit în timpul secerișului multe cuiburi de fazani în care se aflau ouă cu puii înăbușiți, fiindcă neavând umezeala necesară, pielea oului uscată era ca un veritabil cauciuc, tare și elastic, puiul n'a putut sparge pielea, s'a înăbușit.

În acest anotimp, dăduseră ploi torențiale, de multe ori cu grindină, adică o nouă năpastie pentru vânat, pentru pui.

Din pricina căldurei extraordinare au fost loviți de dambla, iar arșița soarelui a cauzat insolație. În plus s'au înmulțit căpușile așa de extraordinar, că — am amintit-o și într'un alt articol — au omorât chiar pui de căprioară. Găseam fazani adulți, la cari ochii erau jur împrejur plini de căpuși, par'că ar fi fost presărați cu mac.

Să mai luăm în considerare că gerurile târzii au distrus majoritatea insectelor, cea mai naturală și mai necesară hrană a puilor de vânat zburător și am completat tabloul daunelor cauzate de „intemperii“.

Remediu nu există, căci dacă natura e vitregă, mai putem ajuta ceva vânatului (decât dându-i hrană, când nu găsește în teren) dar dacă ne bate Dumnezeu cu un an ca acesta, nu putem decât zice: „Facă-se voia ta“ și să ne consolăm, viitorul an va fi mai bun.

MOMENT VÂNĂTORESC

(IN GLUMĂ)

de GEORGE SCRIOȘTEANU

La varietelul „Pisica Neagră”, ziua e berărie și restaurant, iar noaptea după ora 12, teatrul de varietăți „high-life” pentru băeții de viață, amatori de chefuri monstre și de femei nostime.

Localul e curat și elegant, serviciul prompt, și prețurile destul de piperate, ca să atragă numai... „lumea bună”, cu bani mulți, căci prostimea n'are ce căuta la așa scumpe.

Situat lângă Calea Victoriei în apropiere de Teatrul Național, luminat „a giorno” și cu consumații alese, localul e veșnic plin de mușterii — tot unul și unul — cum spune domnul Tase, antreprenorul, fost chelner până mai anii trecuți la una din marile bodegi din Capitală.

Fiindcă varietelul e foarte central se adună aci, în fiecare seară, o ceată de vânători, doritori să ia un pahar cu bere, să privească o acrită frumoasă și să mai asculte și o minciună camaraderească, de care sufletul exuberant al vânătorului, printr'o ciudată stare psihologică simte, adesea, o imperioasă nevoie.

Afară, iarna și-a întins lințoliul de argint, fluturând în aer hulubii albi de nea, pe cari viscolul îi poartă furios în vârtejuri fantastice, întunecând văzduhul.

În varietelul e călduț și bine, iar publicul a năpădit localul împins par'că de iarna năpraznică de afară.

La masa rezervată vânătorilor au sosit, — deși s'numai 7 ceasuri seara, și timpul destul de neprielnic — trei inși, cari, palavragesc cu halbele dinainte, ronțâind cu poftă „cartofii prăjiți” pe cari domnul Tase, îi oferă gratuit oricărui consumator, după ce a avut grija să-i sare cât mai mult, spre a produce sete mare căci bere și vin ca să fie stinse, are 'mnealui, slavă Domnului, din berechet.

Domnul Nae, cel mai gras și mai în vârstă dintre cei trei vânători, își desmiardă pântecul dolofan ce atârnă, ca o sarcină, acoperind o bună parte din masă, soarbe cu nesaț halba de bere, pocnește limba de cerul gurei, își potrivește mustața cât vrabia, ce caută par'că tot o garafă plină, și cu o batistă cât un prosop, șterge din când în când nădușeala ce izvorăște în brobonițe dese pe fruntea-i creată.

Își mângâie apoi obrăjiorii roșcovani și buhăiți, brăzdați de vinișoare roșii și umflați, tusește siteav și zice celorlalți doi tovarăși de masă:

„— Grozavă vreme nentule. De când sunt eu siclitar, și sântără câțiva ani de atunci, n'am pomenit așa ger !

S'a dus dracului potârnicchiile ! Le omoară zăpada. N'o să mai găsească pic de arană, bietele lighioi...”

Și domnul Nae, de mila lor, lasă să se vadă o lacărare argintie și lipicioasă la colțurile pleoapelor sale, umflați și roșii, ca și cum prăpădul potârnicchilor i-ar seca punge... asta, inima de durere.

„— Ia lasă-ne'n pace coane Nae și nu mai cobi bietelor potârnicchi că are Al de sus grije de ele, și fără lamentările d-tale”, îl tachinează maiorul, un tip înalt, brunet, cu trăsături regulate și aspre, cu ochii negri ca tăciunele și cu mustața rasă pe buzele rășfrânte și cărnose, prin deschizătura căroră ies la iveală șiragul de sîdef al dinților, cari contrastează vădit cu culoarea arămie a feței, brobonoasă și împunsă par'că cu ace.

Domnul Nae, tace o clipă, apoi surâde cu șiretenie și zice cam în doi peri :

„— Ai dreptate maiorule, uitasem că deși ești acum polițist, ai rămas însă tot melitar.

Numai tu ai dreptate întotdeauna, numai părerea

ta e cea mai bună, toți suntără soldați proști și tu comandantul care le dă ordine și-i înjură.

Sss-trăiți don Maior, 'mneavoastră care va să zică sunteți mare și tare“... Aud?

Și domnul Nae, verde de mânie că l'a afrontat așa pe direct, cheamă chelnerul și-l repede și d-lui cu o comandă pripită:

„— Țal! ți-am spus de vreo zece ori până acuma: ce se aude cu ăi doispce mitei ai mei și cu cele două pârjoale?”

— Vinee, vine mă rog; mai au puțin și e gata, — spune chelnerul, privind aiurea spre a-și masca minciuna.

— Mai au puțin, hai! — îl imită domnul Nae, sfi-dător. Iar mă duci cu zăhărelul. Bine, fie ! Dar ascultă băete : până se fac micii și fripturile, atinge-mă cu vreo două-trei perechi de crenviși. Dar știi, colea pe sprânceană... negustorește de.. mă'n-țelegi 'mneatale ? Și.. stai ! nu pleca : Mai adu-mi o halbă.

— Vine mă rog, cu spumă deasă, zice lingușitor chelnerul. Apoi se apleacă la urechea domnului Nae și-i spune discret, așa ca să auzim și noi : e a șasea — vă rog...

— Bine, bine, ad'o mai repede și leagă căteaua că nu te-a întrebat nimeni... Fă stânga 'n pre...

Chelnerul dă să plece, dar tocmai atunci își aduce aminte și al treilea tovarăș, un doctor șaten, cu nasul sumes și cu obrajii catifelăți ca de fecioară, că a comandat ceva care nu i s'a servit :

I-a ascultă garçon, ce se aude cu beftecul meu ?

L-am comandat de-un ceas și mi s'a lungit gâtul așteptând.

Chelnerul îl asigură că e gata și va veni în grabă cu el.

Maiorul râde pe sub mustața-i rasă și zice în zeflema doctorului :

— Ți s'a lungit gâtul, doctore ? Te cred ! În tot cazul nu-l ajunge pe-al lebedei care ai scăpat-o ca un brânzoi, acum o lună în bălțile Dunării.

Doctorul se îmbujorează puțin la față, clipește des genile lungi și codate, surâde cu bonomie făcând gropițe în obrajii catifelăți și albi ca laptele și se apără timid :

— Ține socoteală, maiorule că eu vânez numai de 2 ani, sunt un începător cum s'ar zice, și nu-mi șade rău să mai scap vânatul; reamintește-ți însă, că și matale, care ai fost ofițer activ și cel mai bun ochitor pe Divizie, cum pretinzi și tot îl scapi adesea.

Cred că n'ai uitat cum ti-au trecut pe la nas o întreagă turmă de porci, la Bolovani și n'ai ucis nici unul.

Maiorul râde cu hohot de se aude afară, își trece nervos mâna prin șuvița de abanos ce-i atârna cărlionțată pe frunte, scoate o tabachere de argint, o întinde tovarășilor să se servească și zice cu ton mai blajin :

— Așa-i ! Și-a fost o fericire că au trecut pe lângă mine și i-am scăpat, căci dacă treceau pe la d-ta te mâncau, sau mai știu eu ce ți se putea întâmpla?—

— Hait ! te-a înfundat și pe tălică doctorașule, intervine lingușitor domnul Nae, râzând cu poftă.

Asta e pișicher mare, nu te pune cu el că te rămâne.

Chelnerul își face apariția cu două tăvi mari cât roata carului pline cu bunătați, pe care le poartă pe vârful degetelor cu dibăcie de acrobat, pe deasupra consumatorilor, neclăiți în dantela violet-albăstrue a

fumului de tutun, ce plutește ca un norișor diafan spre înălțimile tavanului.

— Gata mă rog, au sosit comenzile.

— Uf! bine c'a dat Sfântulețu, izbucnește domnul Nae plin de nerăbdare, repezindu-se lacom să ia din mâna chelnerului cât mai îngrabă fripturile și micii comandați, cari-i fac parcă cu ochiul de-i lasă gura apă.

— Poftiți, poftiți cucoane Nae, dar lăsați-mă mai binisor că spui totul.

Nu vă repeziți ca vulturul după pradă, că-mi trântiți jos tăvile. Aveți răbdare, vă rog, că știu eu cât vă e de foame.

Iacă micii și fripturile dumneavoastră.

Apoi îndreptându-se către doctor :

— Și biftecul d-lui doftor e gata. Serviți vă rog, serviți ! Și-i-i... cu ce vă mai pot îndatora, mă rog ?

— Cu o spinare întoarsă și cu stânga 'n pre, mormăe dârz domul Nae cu gura plină.

Se face o clipă tăcere. Nimeni numai vorbește la masa celor trei vânători. Domul Nae înfulică vârtos miștii și privește cu ochi galeși la fripturi, cari 'l așteaptă speriate de atâta poftă de mâncare.

Orchestra varietelului irumpe deodată tăcerea, întonând cadentat și ritmic nemuritoarea inspirație a marelui Schubert : „*Moment muzical*”.

Valuri melodioase năpădesc sala, purtate par'că pe aripi de vis.

Geniul ilustrului muzician, topit în cascade de note duioase, triste și mângâietoare, se revarsă ca o vrajă măiastră dintr'un vis sau dintr'un basm, — ungând sufletele auditorilor ca un balsam divin...

În sală mormăiala caracteristică a încetat cu desăvârșire. Tăcere grea stăpânește !

Toată lumea ascultă încordat, savurând cântecul cel mai scurt, un simplu... „*moment muzical*”, și totuși atât de melodios, așa de armonios, cum numai un creier de geniu, putea să creeze.

Dar totul a dăinuit numai câteva clipe și divinul „*moment muzical*”, repetat de câteva ori, și-a închis aripele...

Orchestra execută acum un potpouri de cântece naționale. „*Hora lui Cărlig*”, răsună vioaie și săltăreață în sala deșteptată parcă dintr'un vis.

— Așa da, mai înțeleg și eu neicuțule, zice domnul Nae, vesel. Astea sântără cântece nu jucărie ! I-auzi : parcă-ți saltă inima de-ți vine să sari de pe scaun. Halam să le fie ! Așa cevașilea mai pricep și eu : te atinge la lingurița pieptului de-ți uiți toate necazurile !...

— Zău ? ! Iți place coane Nae intervine doctorul, surâzând cu înțeles.

— Cum să nu-mi placă neicuțule ? ! E cevașilea de-al nostru, românească de !, nu farafastăcuri de ale străine, cum erea ăla deadineaoari.

Noroc c'a ținut puțin că-mi eșeam din sărite de-i trânteam cu ceva în cap capelmaistrului ăla care tot bâțae ca un zevzec cu ciomăgelul din mână.

Maica ta Cristoase, multă lume e sărită !

Domnul Nae își face semnul Crucii, ca și cum ar vrea să 'nlătore un duh rău, de care se teme.

— Așa e coane Nae, d-ta ai dreptate : sântem români să ni se cânte românește.

Nu trebuie să eșim din „*carnea noastră cu varză*”. Te felicit : ești român neaoș și mi plac, zise maiorul în zeflema, făcând cu coada ochiului doctorului care râdea pe 'nfundate.

— Sigur Neică, sigur. Cântece naționale ne trebuie nouă, nu zdrăngăneli d'alea ca la circ. Ehei, pe vremea mea altfel petrecea românul.

Și domnul Nae luând o mină de om fericit asupra căruia se revărsa harul unor vremuri bune, conti-

nă înduioșat : Ei Neicule, pe atunci se cântau cântece de te oftica ! Parcă le-aud. Și începu să fredoneze pe nas, mierlind ochii :

„*Călugărul din vechiul schit*”

„*O zi la el m'a găzduit*”

„*Și de-ale lumii mi-a vorbit.*”

Oh ! ce cântece grozave D-le, și ce melodie !...

Parcă te trec lacrămile, nu altceva.

Apoi, ce să-ți mai spun despre altele cum erau :

„*Iubește, iubește, dragă copiliță,*”

„*Cât ți-e fața fragă și roza pe guriță*”.

Sau :

„*Suspine crude, pieptu-mi zdrobește...*”

Și domnul Nae emoționat peste măsură pleacă capul în farfurie și nu mai zice un cuvânt, copleșit de amintirile dulcele ale trecutului glorios.

O elegantă, lăfăind în blănuri și mătăsuri scumpe trece ca o nălucă, lăsând în urmă-i o puternică dără de parfum, care excită ca o adiere înmirezmată adâncurile consumatorilor.

Domul Nae o pironeste cu o privire galeșă, morfolid alene o considerabilă bucată de friptură care i-se ceartă în gură cu un castravecior acru, disputând întâietatea alunecării pe esofagul nesățios, ce se deschide și se dilată ca o gură de șarpe căutând să le înghită pe amândouă odată.

O luptă grozavă se dă în interiorul gurei, cu gingia pleșuve și cu dinții lipsă la apel, cum zice domul Nae. E o întrecere nebună, o goană nemaipomenită, un fel de vârtej prin care trec morfolite cele două alimente, ce totuși nu parvin să intre în întregime în gură : când bucata de friptură e înăuntru, pâinea și castraveciorul ce rămân afară din gură, o îngheșue s'o dea afară și vice-versa. Lupta e crâncenă, domnul Nae clefăe mereu, se opinteste, holbează ochii, deschide o gură până la urechi și... în sfârșit un nod cât un pumn se vede alunecând gneoi pe esofag, îngropând pentru totdeauna, în adâncuri de abis, bietele alimente.

Bucată după bucată, fripturile sunt înghițite cu clefăeli domoale și sonore.

Masa vânătorilor e din nou cufundată în tăcere. Fiecare e ocupat de apariția elegantei care și-a găsit tipul, un tânăr firav și solivisit, cu care discută problema masei.

Domul Nae a întors capul dela ea și cu ochii pierduți în bagdadie dă de-a dușca o halbă blondă și pântecoasă, clefăind transportat și sonor ultimele rămășițe de alimente și filosofând asupra vieții...

Maiorul sparge tăcerea ce cădea greoaie ca plumbul și zice spre surprinderea tovarășilor :

— Sst ! tăcere. Trece...

Ascultă apoi cu interes ca și cum un zgomot venit din depărtare, anunță sosirea vânătorului ce se apropie...

Doctorul și domnul Nae îl privesc întrebători și mirați, dar, cum nu aud nimic îi zic :

— Ce-i ? Ce s'a întâmplat ?

Maiorul tace, făcând o mină atentă și ascultând transportat cu mâna la ureche.

Domnul Nae, enervat și plictisit aruncă priviri întrebătoare doctorului care fumează liniștit și tace.

Intăritat peste măsură și ros de curiozitate, domnul Nae, apucă ultima coajă de pâine, pe care n'o devorase din cauză că era lipit pe ea timbrul agricol și reclama brutăriei, o duce furios la gură fără s'o observe și o mestecă ritmic și sonor, atât de sonor...

Maiorul tresare din nou și zice solemn :

— Moment vânătoresc ! Trec porcii...

A MURIT GEORGE BEREA

de VALERIAN PETRESCU

Vânătorimea dobrogeană a încercat o grea pierdere prin trecerea în lumea cealaltă, a lui George Berea.

Rândurile de panegiric au fost menite totdeauna să elogieze postum meritele și calitățile omenești, dar, adeseori, în ciuda scriitorului lor, ele sunt insuficiente și neputincioase, de a reda cu amploare relieful de evocare și simțimintele firești cari le promovează.

Nu ași voi să se creadă că exagerez, afirmând că Berea a fost un mare și pasionat vânător, cum rar se poate întâlni, înzestrat cu acele virtuți cari făceau din el un excelent camarad, plin de altruism și de probitate vânătoarească.

În aceste clipe de recapitulare a amintirilor, de răscolire a frumoaselor zile de vânătoare petrecute împreună pe coclaurile dobrogene, îmi vin în minte o sumedenie de reflecții cari se împletesc și se înșiruesc într'un concept de caracterizare, a aceluia care s'a dus dintre noi... Da, George Berea a fost un neîntrecut vânător și un prieten adevărat, al prietenilor, ca și un mare înțelegător al rostului vânătorului, al acestor sălbătăciuni cari se cer ucise, la timpul lor și cu mijloacele îngăduite de lege.

De câte ori nu am rămas surprins de puterea lui de rezistență, de hărnicia cu care cerceta hățișurile și terenurile întinse, văile mărcinoase, de unde reușea să ridice ca prin minune, fie stolul de potârniche, fie iepurii incorigibili sau prepelițele grele ca piatra, cari cădeau la pământ de focurile ucigătoare.

Nu cred ca pasiunea lui extraordinară să fi rezidat numai într'un motiv de ordin cinegetic, ci socotesc că se datora în mare parte și firei lui emotive, exuberante, care se simțea la largul ei, în sânul Naturei, al ambianței de libertate și rusticitate.

Deși prin educație ca și prin cultura căpătată la Paris, unde-și luase doctoratul în drept, alegându-și o carieră pe care a făcut-o strălucită prin preferințe și de alt ordin decât cele strict profesionale, — zic — deși prin aceste conjuncturi ar fi fost sortit să se fi rezumat, ca atâți alții, la ritualul conservator al vieții, de interior aristocratic al ei, care poate fi forma și o tradiție de familie, — Berea, mai presus de orice, și-a valorificat sub o altă formă, mai valabilă și mai ideală, personalitatea lui: el a înțeles să-și întoarcă privirile înapoi, spre sufletul popoului dela sate și să-i asculte pulsul, cu care se confunda organic, în același ritm de bucurie și de tristete, de amăgire și de avânt. De aici și acea nemărginită iubire a lui, de libertate, de necesară nevoie a respira din tăria câmpului însorit și din frăgezimea vieții dela țară.

Nu era omul confortului, în peregrinările noastre vânătoarești și mai puțin al veleităților de subordonare a vânătorilor de companie, între cari își avea autoritatea lui necontestată. Bun camarad, amical cu toți, de o excelentă urbanitate, el era faimosul mentor și organizator al vânătorilor cu gonaci, cari, executate după indicațiile lui, dădeau rezultatele cele mai sigure.

În timpul iernei când vânătorii își are, de fapt, ratiunea de a fi și sălbătăciunile desisului devin mai obsedante, prin înfrigurarea pe care o produc asociate fondului de culoare a zăpezii și decorului posomrît al pădurii, — vânătorul neînfricat de probabilitatea vremii, de paradoxala ei prefacere în câteva ore, vânătorul care scormonea pasiunile no-

stre din adâncul taințelor inerției, vânătorul care ne furnica imaginația cu fel și chipuri de iluzii, fascinante prin eflorescența succeselor, era același amic, George Berea. Pentru el nu exista vifor, ploaie sau vânt, când era vorba de vânătoare; în sufletul lui nu sălășluia niciodată ezitarea care se naște din elementele imponderabile ale acțiunii omenești.

Veselia și buna lui dispoziție, transforma adeseori evadările noastre vânătoarești, în adevărate petreceri, cu tot felul de glume, de povești inedite și peripeții cinegetice, de cea mai autentică specie.

În această privință îmi aduc aminte de o neuitată vânătoare, care a avut loc acum vreo doi ani, de Sfântul Dumitru, într'a din pădurile nesfârșite dela Gorno Cadievo.

Plecaserăm din Constanța, mulți vânători, mulți și pasionați emeriți ai cultului Dianei, scontând cu gândul fiecare la emoția pe care o va avea a doua zi, când lovitura sa de breneckeu va trebui să culce la pământ, fie unul din mistreții rău fămați ce stricau lanurile de porumb ale locuitorilor, fie unul din lupii țărișului pădurii, cari morseau oile ciobanilor din apropiere. Vremea era frumoasă la început, dar pe drum, — cale de peste o sută cinci zeci de kilometri, a prins a se cerne din văzduh, o ploaie mărunță și cețoasă care enerva și scotea din sărite pe entuziaștii călători. Gluma a devenit mai pe urmă serioasă, și ce să mai vorbim... blestemată de tot, când bravii spadasi ai sălbătăciunilor, au fost nevoiți să se dea jos și să-și pună la încercare puterile ca să urnească mașinile din loc, căci abia de mai puteau înainta pe drumul desfundat pe care apucaseră. Berea se afla în vervă. Primea reproșurile zâmbind și le făcea — prin replici de smirnit — răuticioase, mai ales când acestea veneau de la „brânzozii decorativi“. Dar mâhnirea unora cât și a celorlalti nu a durat prea mult, căci, după o tăetură de deal, s'a ivit deodată șoseaua albă, șerpuitoare, izbăvitoare a ostanelilor greu încercate.

Din cauza ocolului și a drumului anevoios, sosirea noastră a fost așteptată cam mult în Gorno Cadievo. Lumea ne-a întâmpinat cu multă bunăvoință, întrecând așteptările noastre, cari nu găseau decât o slabă motivare în faptul că oficiala vânătoare fusese anunțată din vreme, cu surle și trâmbiți.

A doua zi, după ce toate pregătirile fuseseră făcute și se executaseră poruncile date de Berea, vânătoarea a mers strună: el a împușcat un frumos țap, împotriva oricărui așteptări, căci nici nu se știa că exista un astfel de vânat, pe aici, — eu un lup, iar ceilalți vânători câteva vulpi și mai mulți iepuri.

Orânduirea bățăilor și executarea lor de către gonaci, nu lăsaseră nimic de dorit. Numărul acestora din urmă fusese impresionant de mare, surprinzând și prin constiințiozitatea pe care o depuseseră. Secretul care nu se putea afla, a fost dezlegat în timpul goanei de un turculeț ageamiu, care tot striga: „aține-te domn prefect, aține-te“. Berea cu mulți ani în urmă fusese prefect de Constanța, un prefect destoinic și popular care, după cum se înțelegea, stăruia încă în mintea acestor oameni simpli. De aici toate buna primire, ospitalitatea aleasă și reușita vânătoarei, la care luase parte însuși prefectul.

Cu Berea, care a fost și inspector regional de vânătoare, se duce de pe meleagurile dobrogene, un vânător de elită, pe care zadarnic îl vom căuta în fapta celor rămași ca să-l plângă.

DIN APREUS A SĂRĂINĂ

Căprioară pestriță. — În No. 1/932 al revistei Wild u. Hund este publicată fotografia unui țap de căprioară vânat pe teritoriul Altendorf lângă băile Schandau, în luna August 1931. Chiar de când era ied coloritul era albicios. Picioarele erau jumătate albe jumătate de culoare închisă, partea posterioară a corpului, albă. Pe frunte și bot un felinar alb. Părul este deosebit diferit de căprioarii normali, fiind lung și moale, atât cel roșu cât și cel alb. Acest țap a fost fătat abia în Iunie 1930, avea coarne foarte bune pentru vârsta lui, fiind în același timp și foarte bine în carne. Niciodată nu se asocia cu celelalte căprioare, evitat fiind de acestea, tot din pricina culorii sale speciale. A fost împușcat din pricină că șchiopăta dovădindu-se că un glonț l'a rănit cu mai multe săptămâni înainte. Această comunicare a fost făcută de D-l W. Lorenz din Dresda.

O curiozitate. — În «Le Journal» din 1 Februarie 1914, a apărut o notiță intitulată «Fericitul vânător» scrisă de corespondentul din Mont-de-Marsau și care ne-a fost remisă de D-l N. Săulescu care a găsit-o incident al într-o carte. Redăm traducerea exactă: Am anunțat în primele zile ale lunii Ianuarie că un vânător dela Labouheyre (Mont-de-Marsau), anume M. D..., a vânat un sitar care purta un inel de aur pe care se găsea o inscripție din care reținea că se va plăti aceluia care va captura pasărea, o primă de 15.000 de franci, dacă sitarul va fi trimis D-lui Thersite, la Tanger.

D... nu ezită și se imbarcă pentru Maroc, ducând cu el sitarul prețios cu inelul; a venit alaltaieri înapoi la Labouheyre, în posesia sumei promise.

Iată în ce împrejurări a fost inelat sitarul cu inelul de aur: În cursul unei călătorii recente pe care a făcut-o în Siberia, D-l Thersite, un american bogat, a găsit la începutul lui Decembrie, pe malul unui lac, un sitar ținut prizonier, de ghița cere-i prinsese ciocul și picioarele. Turistul desprinsese biata pasăre din ghiță, o reamă potrivindu-i prețiosul colier de aur, după care o puse în libertate.

Sitarul profită de această libertate și a sburat probabil drept înainte, luându-și abia timpul să se odihnească, deoarece o lună mai târziu a fost vânat în sudul Franței.

Scenă ce nu se petrece zilnic. — Revista cinegetică «Der Deutsche Jäger» No. 53/931 publică sub titlul de mai sus următoarea întâmplare povestită de K. Knile-Rohrbach. La 15 Decembrie 1931 mi-au adus doi agricultori, două păsări răpitoare — o femelă de erete matură și un busard — pe care i-au prins într-o pajistă. Păsările se prinsese atât de solid cu ghiarele, încât nu s'au mai putut desprinde nici la sosirea agricultorilor, care au fost nevoiți să-i despartă cu forța. Busard-ul era complex obosit și muri puțin după aceea. Oare eretele cu o greutate de 1,1 kgr. a vrut să doboare busard-ul care nu avea decât 0.800 kgr. ? sau a fost între ei pur și simplu vorba de o ceartă pentru pradă.

„Der Deutsche Peltziezüchter“ No. 1/932 publică o lucrare statistică interesantă asupra progresului și dezvoltării crescătoriilor de animale cu blană scumpă în Germania din 1925 până în 1930. Cu permisiunea editurii F. C. Mayer din München 2 C. Vom reproduce câteva date care ne vor putea lămuri asupra acestei chestiuni atât de puțin cunoscute în țara noastră.

Totalul numărului fermelor, la începutul anului 1925, au fost de 44 și au crescut în mod vertiginos, astfel că la 1 Februarie 1931, se găseau în Germania 1074 de crescătorii. Avântul cel mai mare l'au luat fermele pentru creșterea vulpilor argintii care și-au mărit numărul în 1930 la 319, dela 12 câte erau în 1925. Urmează crescătoriile de niurcă care au crescut dela 1 cât era în 1925 la 271 în 1930.

Este drept că la numărul fermelor înființate, nu este vorba de mărimea lor, adică printre ele pot fi și din acele cu un număr foarte mic de animale 4 sau 5 piese. Interesant este totuși că dezvoltarea pe care o iau aceste crescătorii, nu influențează prețul blănurilor, deci există rentabilitate chiar la acest număr enorm de mare al fermelor.

Obrăznicia unei vulpi tinere. — D-l Lüder, forestier din Ocolul Hombressen-Kaiserteich, povestește în W. u. H. No. 52/931 următoarele: În perioada de boncănit a anului acesta, am împușcat pe o poiană un cerb, ce trebuia suprimat. Venind după o oră cu o căruță să ridic cerbul, am văzut o vulpe tânără care ședea la zece pași de cerb, pe care-l privea hipnotizată, fără să-i pese de căruța cu care veneam. Abia după ce am ajuns la vreo 30 de pași mi-a făcut cinstea să mă remarce, fără a pleca însă dela post. Când am ajuns însfârșit la 15 pași am strigat la vulpe, care plecă încet în desigur apropiat. Intreaga scenă s'a petrecut ziua namiaza mare.

Vulpea în timpul boncănitului. — Ca de obicei, la plimbările sau paza zilnică din timpul boncănitului de cerb, se văd foarte multe vulpi, care s'ar și putea împușca, totuși vânătorul n'o face din pricină că nici blana nu e bună în anotimpul acela, nici nu vrea ca prin șgomotul produs de detunătură să-și strice restul întâlnirii cu cerbul.

În privința aceasta abonatul F. C. al rev. W. u. Hund în No. 52/931 povestește o întâmplare în felul următor: Ședeam la pază într'un adăpost. Nu așteptai mult, că văzui un cerb mediu trecând peste linia somieră. Din pricină ca aveam dreptul să vânez un cerb bun, mă uitai cu deamănuntul la coarnele celui pe care-l aveam în față, observând cu ocazia asta că cerbul face o figură foarte curioasă și împunse lateral cu coarnele. Nu știam ce-i lipseste cerbului, care repetă acest gest. Deodată văzui o vulpe care se apropie foarte mult de cerb adunecând cu nasul ridicat. Mirosul exalat de cerb în perioada de împerechere o atrăsese. Cerbul se întunecă din nou și împunse lateral demonstrativ. Vulpea fugi înapoi dar reveni mereu atrasă de același miros miraculos, pe când cerbul dedea parcă să înțeleagă vulpei, să-și vadă de treabă, repezindu-se odată și câți-va pași după ea. Acest joc dură cam un sfert de oră. În cele din urmă se vede că a recunoscut și vulpea inutilitatea străduințelor ei și a plecat uitându-se mereu înapoi.

Revista «Chasses» anunță că la Monaco vor avea loc trageri la porumbei începând din Ianuarie și până la 19 Martie.

În fiecare zi se dispută câte un premiu care variază între 6 și 100 de mii de franci. Marele premiu de Monaco se dispută în zilele de Miercuri 17, Joi 18 și Vineri 19 Februarie, premiul este de 100.000 franci și medalia de aur, Intrarea 600 fr., 12 porumbei la 27 metri. Baraj la 28 m. Participanții la acest premiu trebuie să fi luat parte la primele cinci trageri, sau să se angajeze că participă la următoarele 7 trageri. În caz contrari vor fi obligați să plătească o intrare de 1500 fr. Se plătesc 6 premii primul întâi 60.000 fr. și 40% din intrări, celelalte premii eșalonate proporțional până la al 6-lea care este de 3000 fr. și 5% din intrări.

Întâmplare cu un Jder. — Pe la sfârșitul lui Martie 1931, în timpul ultimei zăpezi, pe la ora prânzului mă așezai pe o bancă construită de mine în ocolul silvic în care făceam serviciu, pentru a-mi scrie câteva notițe. În timpul cât ședeam și scriam, sboară prin fața mea o ghionoaie verde și se așeză pe un stejar bătrân și scorburos, la 6 m. în spatele meu, unde începe să ciocănească de săreau fândări. Câinele era culcat la picioarele mele, iar Drilling-ul rezimat de cel mai apropiat fag. După vreo zece minute, aud o mierlă ciripind speriată, în desigur de brazi din apropiere, iar imediat după asta apare la marginea desigurului un jder (pietrar) care țintea ochii numai spre ghionoaie. Jderul se apropia din ce în ce mai mult, până se opri la 10 pași de mine, privindu-mă cercetător. Nu i-am făcut plăcerea să mă mișc și astfel prințând încredere se urcă în stejarul uscat, intrând în scorbura unei crăci ce se găsea la o înălțime de 3 m. Făcui o săritură și lui Drilling-ul. După câteva secunde îi văd capul în deschizătura scorburei, privindu-mă cu ochii săi verzi. Ce să fac? Timp mult nu aveam de chibzuit. Am tras, iar rezultatul a fost că jderul a rămas în scorbura. Sângele curgea pe coaja copacului. Cum să scot acum tâlharul din scorbura? El mi-a ajutat, deoarece în momentul când se întinse în spasmul morții, capul eși puțin din scorbura. Am luat bastonul și sărind în sus reușii să-l scot complet. Era un mascul bătrân, iar blana încă admirabilă.

Acestea le scrie D-l Forestier Schmidt din Frankenau-Germania în revista W. u. H. No. 3/932.

Din Carpați. — Freiherr v. B. povestește în Rev. Wild u. Hund, No. 3/932, cum vărul său a fost sculat noaptea din somn, cu lovituri puternice în fereastră. Doi locuitori din satul ce se găsea în apropierea casei de vânătoare, îl rugară să vină în sat să împuște o sălbăticie pe care câinii o făcuse să se refugieze într'un copac. Imediat vărul se sculă, luă arma urmând pe săteni. Ajuns la fața locului, văzu în vârful pomului o formă neagră pe care nu putu s'o indentifice, din pricina întunericului. Țăranii afirmă că aceia era sălbăticie. Puse arma la ochi și în foc căzu printre câini, un cotoi sălbatec bine dezvoltat. De multă vreme se plâneau sătenii că această pisică sălbatecă face ravagii printre găinile din sat, fără însă să fi fost văzută vreodată. D-l v. B. nu spune însă care este acea regiune din Carpați, unde sunt așa de multe pisici sălbatice, lucru care ar fi interesant de știut, printre noi.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

Vânătoare Regală la Scroviște

Sezonul vânătorilor regale la vânat mic, s'a încheiat pe Domeniile Gherghița și Scroviște, care fac un bloc, lângă gara Periș. Vânătoarea s'a terminat cu următorul tablou: 190 de epuri, 7 vulpi, 1 pisică sălbatecă și corolarul au fost 5 mistreți. M. S. Regele a invitat următoarele persoane, care au participat la această frumoasă vânătoare;

1. General Samsonovici.
2. » Ilasievici
3. » Schmidt
4. D-l Dembinsky, Secret. Legației Polone
5. » Barbu Catargi
6. » Consilier G. Nedici
7. » Gr. Carp
8. » N. Săulescu, Director G-ral al Vânătoarei
9. » C. Dumitrescu, secretar particular al M. S.

D-l Anton Mocsonyi marele maestru al vânătorilor Regale, însoțind pe M. S., a făcut un dubleu la mistreți cu o carabină Manlicher-Schönauer cal. 9, apoi a vânat încă un mistreț de cca. 140 kgr. cu aceeași armă. D-nii Săulescu și Nedici au vânat împreună un mistreț pestriț, negricios cu pete mari albe.

M. S. a fost foarte mulțumit de rezultat, personal a vânat 2 vulpi frumoase și 20 de epuri.

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serviciul Vânătoarei

PUBLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 8393/1931 se oprește vânătoarea cerbilor până la 1 August 1933 pe terenurile ce țin de comuna Bățanii Mari din Județul Trei-Scaune.

Prin Decizia Ministerială No. 18010/931, s'a aprobat prelungirea valabilității permiselor de vânătoare eliberate în cursul anului 1931, până la 15 Ianuarie 1932.

Prin Decizia Ministerială No. 14817/931 se oprește vânătoarea epurilor și potârnicilor până la 1 Octombrie 1933, pe terenurile comunei Pânticeu jud. Cluj

Prin Decizia Ministerială No. 15388/931, se oprește vânătoarea epurilor și potârnicilor, până la 1 Octombrie 1933, pe teritoriul comunelor: Breasta, Predești și Constanța din județul Dolj.



Foto Maior Sinu

Un grup de vânători la Vadul Anii, Decembrie 1931.

Se poate recunoaște la stânga D-l Parapeanu și la dreapta D-na și D-l avocat Gerota.

Primăria comunei Jimbolia, jud. Timiș

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat al comunei Jimbolia, pe un teritoriu de 12.360 jug cad. se va da prin licitație publică, în ziua de 29 Ianuarie 1932, la ora 10 a. m. în sala de ședință a primăriei comunei Jimbolia, pe timp de 6 ani, dela 1 Ianuarie 1932 până la 31 Decembrie 1937, conform dispozițiilor legii, pentru protecția vânatului și a legii contabilității publice.

Prețul de strigare 10.000 lei.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficiale în biroul notarial.

Jimbolia 17 Decembrie 1931.

Primăria comunei Strezacârțișoara, jud. Făgăraș

PUBLICAȚIUNE

Comuna Strezacârțișoara jud. Făgăraș, arendează dreptul de vânat pe întindere de 3489 jug. câmp și 777 jug. pădure, pe timpul dela 1 Ianuarie 1931, până la 31 Decembrie 1934.

Licitațiunea publică orală se ține la 31 Ianuarie 1932 ora 10.

Prețul strigării 3000 lei, garanție 10%.

Condițiunile detaliate se pot vedea la primărie.

Primăria comunei Dorgoș, județul Timiș

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat pe teritoriul comunei Dorgoș (Plasa Lipova, jud. Timiș, circa 1800 jugăre cadastrale și a pădurii comunale 50 jugăre cadastrale se dă în arendă începând cu ziua de 1 Ianuarie 1932, până la 31 Decembrie 1937, prin licitație publică, care va avea loc în ziua de 15 Februarie 1932, orele 10 a. m. la primăria comună din Dorgoș.

Prețul de strigare este Lei 1100.

Vadiu 10%.

Primăria com. Teremia-Mică, jud. Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că terenul de vânat al comunei Teremia-Mică în întindere de 3400 jug. cad. se va arenda pe durata de 6 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1932 până la 31 Decembrie 1938 în ziua de 8 Martie 1932 ora 9 a. m. în conformitate cu art. 72-85 din Legea contabilității publice.

Licitația se va ține în localul primăriei.

Concurenții vor depune o garanție de 10% din prețul de strigare în numerar.

Condițiunile de licitație se pot vedea zilnic în biroul primăriei între orele oficiale.

Teremia-Mică, 12 Ianuarie 1932.

Notariatul de Circumscripție Sasca-Montană, jud. Caraș

PUBLICAȚIUNE

Licitația dreptului de vânat al Comunelor Sasca-Montană Cărbunari și Stînăpări, pe ziua de 7 Ianuarie 1932, rămânând fără rezultat, publicăm o nouă licitație pe ziua de 28 Februarie 1932, ora 10 pentru comuna Sasca-Montană, ora 15 pentru comuna Stînăpări și ora 17 pentru comuna Cărbunari în localul primăriei respective.

Prețul de strigare 1000 lei

Licitanții trebuie să prezinte autorizația prescrisă de legea vânatului.

Sasca-Montană, 10 Ianuarie 1932.

Pentru comuna Sasca-Montană primar, (ss) Băieș, pentru comuna Cărbunari preș. com. int. (ss) Sârbu, pentru comuna Stînăpări preș. com. int. (ss) Omescu.

(ss) Romul Popoviciu, notar

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Vulpea», Urziceni - Ialomița

Constantin Gh. Balcan, N. Rădulescu, H. Georgescu, Gh. Moțoiu, Ion Gh. Balcan, N. D. St. Ioniță, Anghel Mircea, Ghiță Măcsim, C. Angreescu, D. A. Georgescu, Gh. T. Lupu, N. T. Lupu, Păun Nicolae, A. Ianculescu, Ștefan St. Soare, N. N. Niculae, D. Năstăsioiu-Titi, Gh. R. Zamfir.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Moma Codru», Arad

Baron Ludovic Andrenyi, Baron Carol Neumann, Baroneasa Edith Neumann, Baron Sigismund Bohus, Petru Daniel, Alador Siamy, Nicolae Takacsy, Dr. Ludovic Olosz, Gheorghe Bayer, Alexandru Banhid.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Căpriorul» Idioara, jud. Severin

Gheorghe Viov, Dimitrie Blidariu, Petru Ploscariu, Savu Bogdan, Vasile Secoșan, Floria Baca, Nicolae Popeți, Petru Barbu, Nicolae Nica, Romolus Pan, Lazăr Negru, Dănilă Daminescu, Ioan Domăniant, Dănilă Ișfănescu, Pavel Roșu, Lazăr Duruț, Ioan Negru, Petru Negru, Silviu Ploscariu, Cornel Dragu, Ciresan Grăvilă, Vodă Anghel, Joy Coridan, Lugojan Ilie, Lupulescu Lazăr.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Căpriorul» din Deva, jud. Hunedoara

Dr. Eugen Hossu, Francisc Toroczay, Vasile Bușă, Dr. Publiu Conda, D. D. Floru, Nic. Grăunțeanu, Arpad Hamburg, Eugen Herbăy, Remus Măcrășan, Dr. Nic. Moțiu, Arpad Pozsonyi, Constantin Pungulescu, Bernat Seiger, Gergely Szemenyei, Ioan zilagyi, Iosif Lois, Schulleri Fritz, Schulleri Vilhelm, Ferhes Ambrozie, Eugen Vereș, Aurel Vermiescu, Geza Balogh, Avram Titus, Ghrorghe Lugojan, Grof Horvath Toldy Ștefan.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare din Cenei, jud. Timiș-Torontal

Vadler Ferdinand, Vadler Eugen, Albu Ioan, Waldeck Cristof, Pozojevici Adam, Rothsching Alois, Maletici Obrad, Hahn Alois, Hesz Kristof, Maxich Simon, Wiszt Francisc, Rothsching Nicolae, Cirin Costea, Rothsching Cristof, Engelmann Ioan, Achtzehner Ioan, Ianosev Serdia, Hesz Anton, Hahn Iosif 188, Walter Petru, Frauenhoffer Ștefan, Hahn Iosif 173.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Vulturul» din T.-Măgurele

Grigore Popa, Florea Moraru, Iosif I. Petrescu, Ion Ghigeanu, Take Slăvescu, Arghir Dumitru, Florea Moise, Stelian Iordănescu, Plut. Major N. Constantin, Florea Popescu, Voinea Apostol, Dem. G. Ivănuș, Const. Dumitrescu, Peton P. Angelescu, Zili Lino, Ion Angelescu, Florea Suruianu, Moraru Gheorghe, Constantin Oancea, Plut. Adm. Ion Orjan, Tudor M. Nica, Alexandru Rizu, Benone Georgescu, Haralambe Stroie, Grigore Dănescu, Gh. Dinculescu, Marcu Bocioroagă, Anghel Nițulescu, Nicu Bărbulescu, Bunea Marin, Ion St. Marcu, Constantin Bou Roșu, Ion Mardale, Gh. Nedelcuță, Vasile Maican, N. Andronache, Alexandru Sandu, Stancu Ioachim, Dinu D. Miu, Stan M. Cone, Florea R. Turneanu, Ion Cone, Marin Stoichirlea, Gheorghe Trifu, Ilie Stroie, Nicolae Vișan, Marin Viericu, Marin Tufan, Eancef Boncea, Gh. M. Raica, Ion Abrașu, Florea Leru, Tudor Manea, Gheorghe Steichirlea, Cristea Sălcianu, Iancu M. Ciocoiu, Andrei M. Ristea, Tache Mirancea, Toma Ghigeanu, Vasile Georgescu, Ioan Georgescu, Mihalache Mitrii, Ion Mateescu, Radu Cârjan, Marin Găldău, Marin D. Gâzea, Lt. Col. Darie Rădulescu, Maior Săndulescu I.

Complectarea TABLOULUI soc. de vânătoare «Vulturul Caliacrei»

Barbu Ion, Demir Atanasof, Gheorghe Sarapciu, Ștefan Donef, Niculae N. Niculescu, Gospodin Vasilies, Balciu Stoianof, Sali Isein Cheoseoglu.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Cerbul» com. Azuga, jud. Prahva

Gheorghe Ceaușoiu, Ioan Tretu, Vasile Stanila, N. Nicolau, Iosef Lintzmayer, Andrei Crose, Neagu Ioan, Zangor Stelian, Zangor Chita, Fianu Traian, Coman Stelian, Galidangelo Natal, Luigi Nocola, Müller Marin, Veber Petre, Ghiresch Wilhelm, Bobrisev Gh., Pater Mihai, Popa Vasile Rohan Vasile.

Fondată la 11 Februarie 1911 cu un număr de 11 membrii, a mers în continuu progres desfășurând o frumoasă activitate în ce privește organizarea sportului vânătoarei în stăpîrea răpitoarelor și a braconajului, dezvoltând inițiativa vânătoarei ordonate, ocazionând astfel înființarea între timp în această regiune a altor două formațiuni («Vulturul» Sinaia și «Peșul» Azuga). Numărul membrilor au sporit până la 70, ca astfel, după zece ani de existență acesta să fie matematic redus la numai 20 cu cât funcționează astăzi.

Reproducem fără comentarii adresa inspectoratului de vânătoare din județul Neamț:

Domnule Președinte,

La stimata D-v. adresă No. 949/931, am onoare a vă aduce mulțumirile mele pentru «Revista Vânătorilor» ce acest Inspectorat o va primi de acum înainte în mod regulat și gratuit.

Vă rog să credeți că voi căuta pe cât va fi posibil a vă da cel mai mare sprijin în chestiunile vânătoarești generale, precum și printre vânătorii din cuprinsul Inspectoratului meu.

Acești vânători în ultimii ani, datorită legii noi a vânătorului, a Direcției vânătorii din Ministerul de Domenii, Inspectoratele cu paznicii săi și prețiosul concurs al D-v. cu «Revista Vânătorilor» au început să înțeleagă și să vadă că în urma taxei unui permis, găsește în schimb un protector al vânătorului, și posibilitatea de a nu dispărea, nu cum era imediat după războiul cel mare, când prin partea locului dispăruse aproape complet, cerbul, căpriorul și ursul, și care mai târziu a început a se mai înmulți.

Totuși cu începerea anului 1932, care dorim să nu mai fie atât de vitreg cu D-v. și toată lumea vânătoarească, vă rog a primi mulțumirile și cele mai bune urări pentru a ne putea înfăptui idialul nostru.

Inspector de vânătoare, Ioan A. Popovici

INFORMAȚIUNI

Bourul (Zimbrul). Avem informații că d-l Mihail Ittu inspector silvic se ocupă cu un studiu asupra legendarului Bour și cu binevoitorul concurs al Casei Pădurilor a adunat date importante referitor la zoografia acestui animal, sperând să poată arăta că el a trăit în deplină libertate în patria noastră până către jumătatea secolului trecut.

D-sa se ocupă cu toate lucrările apărute în limba română, cari amintesc ceva despre Bour, dar aduce și mult material nou.

E de înțeles că i-ar fi binevenită orice comunicare (d. e. tradiție în materie dela oricine (cu subscriere ligibilă) spre care scop îi arătăm adresa: București II, str. Dr. Lueger 11.

Primum din partea Societății de vânătoare Pojojeana de sus jud. Caraș următoarele:

Domnule Președinte,

Cu profund respect raportăm următoarele:

Pe la începutul lunii Noembrie Dușan Costici, domiciliat în comuna Divici (județul Caraș) a semnalat membrului acestei



Foto Maior Sinu

Tablou de 354 epuri vânași la o vânătoare a Soc. Diana, organizată la Vărăști-Ialomîța.

Societății Iota Iarcovici, că în fiecare seară o vulpe albă vine în grădina de pe lângă casă.

Spre apus de soare Iota Iarcovici a și împușcat un vulpoi alb. A doua zi, când era în căutarea celei de a doua vulpe, care era semnalată, venise medicul circumscripției luând-o dela fiica dânsului, cu acea că a cumpărat-o dela vânător. A depus-o la un cojocar spre dregere, depunând totodată 300 lei la primar pe seama vânătorului. De atunci se duce o ceartă — medicul fiind între timp transferat în județul Bihor — între vânător și cojocar, care deneagă extrădarea fără aprobarea medicului.

Deci subsemnații nu putem da alte lămuriri decât spusele vânătorului și martorilor, că a fost un vulpoi curat alb, foarte frumos cu «ochii roșii și în mijloc galben».

Se semnalează în «Dobochi Potoc» un pârâiaș între comuna Doici și Belobreșca încă o vulpe albă, iar în «Scosca Rea» pârâu ce trece prin Doici o vulpe curat neagră.

Pojojena de sus, 14 Decembrie 1931.

Președinte, Ion Ciobovici

Secretar, indescifrabil

Suntem informați că Direcția Vânătorilor intenționează să desființeze societățile de vânătoare care n'au înaintat tablou de permisele de vânătoare ale membrilor ei. Ne facem o datorie de a înștiința pe toți aceia care n'au executat această obligație, sfătuindu-i să ia măsurile ce vor crede de cuviință pentru evitarea acestei neplăceri.

DAR DE ANUL NOU

După cum s'a comunicat la vreme cititorilor Revistei, D-l Maior C. Rosetti-Bălănescu și D-l Căpitan I. Iacobi au lucrat „Almanahul Vânătorului 1932“, pe care l-au și expedit celor înscrisi din vreme.

Nu cred însă ca cineva să fi resimțit o mai mare bucurie de cât noi când am citit din scoartă în scoartă primul almanah român. Autorii, sunt sigur, că nu vor fi gândit să ne facă un atât de frumos dar de anul nou și nici nu cred că vor fi fost bine-cuvântați cu mai multă căldură, decât de acei, care tot ca noi se îngrijeau de hrana sufletească a vânătorului, căutând să colaboreze cu un aport oricât de mic — după putere — la marea operă pe care trebuie s'o înfăptuim pentru vânat și vânătoare.

D-l Maior și D-l Căpitan, au adus un aport mare, au făcut însă și sacrificii materiale, pe care nu le-au adus până astăzi decât foarte puțini, pe altarul zeiței Diana.

Mulțumim din suflet D-lor Rosetti-Bălănescu și Căp. Iacobi pentru unul din cele mai frumoase momente din viața noastră, pentru dragostea pe care o nutresc pentru vânat, pentru munca enorm de grea pe care au depus-o și înfârșit pentru că au reușit să scoată o lucrare admira-

bilă, care a întrecut cele mai îndrăznețe speranțe ce ne-am făurit.

„ALMANAHUL VANATORULUI 1932“ este în adevăr o revelație în literatura noastră vânătoarească — după cum spunea un prieten cu care vorbeam deunăzi.

După noi, este mai mult decât atât, este baza unei lucrări complexe, care va apărea în fiecare an cu material nou, așa ne-au promis autorii în prefața lucrării. O asemenea carte nu trebuie să lipsească din nici o bibliotecă vânătoarească, trebuie să fie în buzunarul fiecărui brigadier de vânătoare, iar toți acei ce au nevoie de orice informație vânătoarească, vor găsi-o în acest Almanah, care nu costă decât suma derizorie de 60 de lei. Cereți Almanahul Vânătorului 1932, dela Uniune sau dela autori, pe adresa Maior Rosetti-Bălănescu, Inspector de vânătoare, Bolgrad.

Sol.

INȘTIINȚARE

Uniunea Generală a Vânătorilor a hotărât în comitetul de direcție ce s'a ținut în cursul lunii Decembrie 1931, să nu se mai trimită membrilor revista cu ramburs la 15 Ianuarie, cum a fost uzul până acum, ci acest ramburs să se perceapă odată cu expedierea exemplarului din luna Aprilie. Această măsură a fost luată, pentru a înlesni pe aceste timpuri grele, plata cotizațiunii membrilor Uniunii.

Dacă totuș membrii noștri și societățile afiliate doresc să plătească cotizația începând din Ianuarie, nu putem decât să le mulțumim cu căldură. Este un mare serviciu pe care ni l-ar aduce deoarece ar trebui să facem prea mari sacrificii, iar mijloacele Uniunii sunt prea reduse pentru a se întreține până în Aprilie. Plătind cotizația de pe acum, abonații fac și o economie, care constă în cheltuielile de rambursare, ce se adaugă altfel la cotizație.

MICA PUBLICITATE

BBRIGADIER DE VANATOARE absolvent al școlii din Sighet 1925, practică îndelungată, la Stat și terenuri particulare, certificate și referințe bune. Cunoaște administrarea terenurilor de munte și șes. Paznic public, posedă bufniță dresată, bicicletă proprie, cere post. Fost la fazaneria terenului Regal Casa Verde Timișoara. Pretențiuni modeste; locuință, luminat, încălzit, 3000 lunar și premii pentru răpitoare. Oferte la revistă sub «Frunza Verde».

„REVISTA VANĂTORILOR“ transmite cititorilor ei cele mai bune urări pentru anul 1932, rugându-i să sprijine și anul care începe cu cea mai largă colaborare revista lor, spre a putea continua cu succes opera pentru care luptă prima revistă cinegetică românească.

Trimitem deci vânătorilor din toate colțurile țării noastre cel mai cordial salut vânătoarească pe 1932.

ORICE PUBLICAȚIE TREBUE SĂ NE SOSEASCĂ CEL PUȚIN PANĂ LA 15 ALE LUNEI, PENTRU A PUTEA APARE

ÎN NUMARUL LUNEI VIITOARE AL REVISTEI. — NU SE ÎNAPOIAZĂ NICI UN FEL DE MANUSCRIS.

PUBLICAȚIILE OFICIALE SE PLĂTESC CU ANTICIPAȚIE SOCOTITE CU 3 LEI CUVANTUL.

Se poate livra și cu
armare separată a
oțelilor
țevei de
glonț.

Cel mai bun și mai efin
DRILLING fără cocoașe
al tipurilor noastre.



Noul nostru Drilling fără cocoașe
„MARS“

C. A. FUNK & Co., Fabrică de arme, SUHL - Germania

VINDEM depozitul nostru de modele dela Uniune la prețul de cost. Printre ele se găsesc: Arme mixte sistem Bock, cu 2 țevi lisse, Drillinguri, arme cu 2 țevi lisse, expresuri (două țevi de glonț), cu și fără ejector automat, carabine de vânătoare cu repetiție, cu și fără lunete.

Execuțiuni speciale, modificări reparațiuni, urgente și efine. Oferte de prețuri la cerere.

Reuniunea Română a Prăsititorilor de Câini

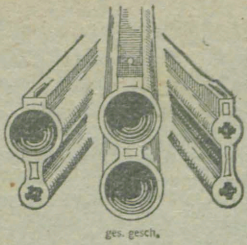
Sediul : CLUJ — CALEA VICTORIEI No. 27, Etaj II

Aduce la cunoștința celor interesați că le stă la dispoziție în orice chestiune Chinologică și Chino-technică. Mijlocește **GRATUIT** cumpărări de câini, dar numai de rasă cu pedigree. Ține registrele matricole oficiale pe toată țara, pentru toate rasele de câini, pedigreeurile emise de noi fiind recunoscute ca sigure oficiale în străinătate.

UNIUNEA CHINOLOGICA CĚHOSLOVACA
(C. K. U.)

Președinte, Cpt. retr. FELIX WERLIK, BRNO, KESSELSCHMIEDGASSE 10

având contract de reciprocitate cu R. R. P. C. stă la dispoziția membrilor reuniunii în orice chestiune chinologică. A se adresa prin R. R. P. C. Contractul se poate vedea în No. 10 și 11, 1930 al Revistei Vânătorilor. La orice corespondență adresați mărci de răspuns.

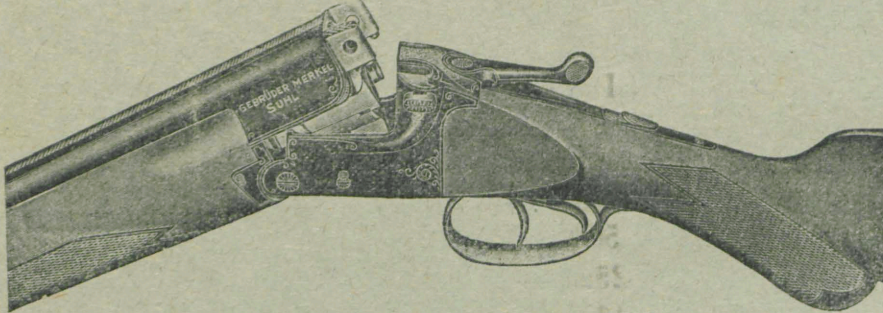


CAMPIONATUL LUMEI PE 1931

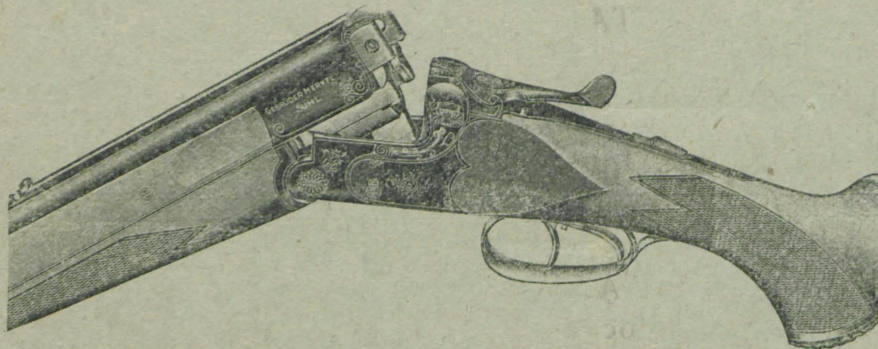
la Monte Carlo, a fost câștigat de un American cu o arma Sist. Bock din **Fabrica Gebrüder Merkel.**

Recordul Germaniei cu 100 de puncte la 100 de porumbei a fost repurtat cu o armă dela Gebrüder Merkel, sistem Bock

Cele mai bune arme pentru tirul sportiv și de vânătoare, sunt armele **Gebrüder Merkel** cu țevi suprapuse, care se fabrică și se livrează, exact după dorințele clienților, cu garanția unui tir excepțional și o funcționare fără cusur.



Mod. 400 E



Mod. 210



Mod. 321 E



Mod. 302

Observați clișeele alăturate de arme Sist. Bock, dela cele mai simple până la cele mai fine modele de lux.

Livrăm :

1. Arme cu țevi suprapuse cu ejector automat dela 320 RM.
2. Arme mixte cu 2 țevi suprapuse dela 300 RM.
3. Arme cu glonț (expres) cu 2 țevi suprapuse dela 535 RM.

Toate aceste prețuri loco fabrica Suhl, fără transport și vamă.

Afară de aceasta, construim arme cu 2 țevi lisse cu sau fără ejector, **Expresuri** cu sau fără ejector, **Drillinguri** în toate modelele, **Carabine** cu țevă basculantă pentru cele mai puternice încărcături, **Carabine** cu repetiție

**Suhler Waffenwerk
Gebrüder Merkel, Suhl-
Germania.**

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMELI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR

¹/₂ „ 250 „ „

¹/₄ „ 125 „ „

MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„REVISTA VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„REVISTEI VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ ÎN JURUL „UNIUNEI”



PREȚUL UNUI EXEMPLAR 25 LEI
PREȚUL UNUI NUMAR VECHI 30 LEI